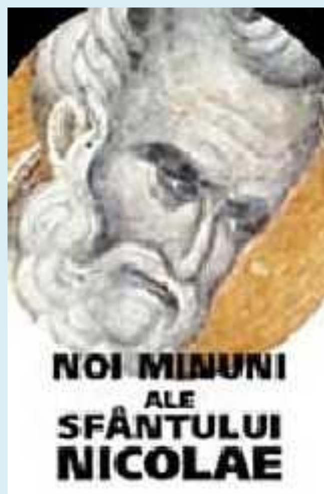
“Când îţi va fi mai greu, să-l chemi în ajutor pe Sfântul Nicolae!”

Că Sfântul Nicolae este prezent şi lucrător şi astăzi printre noi şi nu a rămas doar un sfânt vechi, despre care să vorbim doar la trecut şi care e îmbrăcat într-o aură legendară sau de basm stau mărturie şi minunile cele noi adunate în cartea alcătuită de Părintele rus Igor Filin, “Noi minuni ale Sfântului Nicolae“, apărută la Editura Sophia, din care şi noi am extras câteva mărturii, spre întărirea credinţei şi a evlaviei noastre către Sfântul ierarh Nicolae:

Bătaia în geam

S-a întâmplat la începutul războiului, într-un orăşel de lângă Moscova, Balaşih. În familia Soloviov erau patru copii. Iarna, mama s-a îmbolnăvit grav, era pe moarte. Fiica ei de zece ani, Parascheva, stătea la geam şi plângea. Deodată ea a auzit o

bătaie în geam. Parascheva a şters uşor cu degetul un colţ din geamul îngheţat şi a văzut un bătrân care avea peste umăr o panglică. El i-a spus:

- Fetiţo, nu plânge! Mama ta nu va muri.

Parascheva s-a liniştit şi s-a dus să le povestească vecinilor întâmplarea.

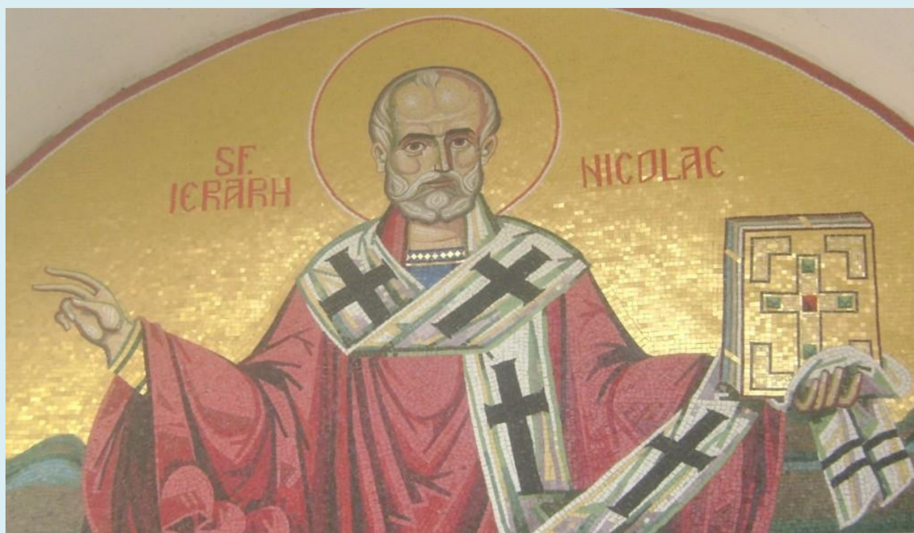
- Mama nu va muri. Mi-a spus un bătrân.

- Care bătrân?

- Cel care a bătut la noi în geam. Avea o panglică pe umăr. El mi-a spus că mama nu va muri.
I-au arătat câteva icoane. Într-una din ele l-a recunoscut pe Sfântul Nicolae, care era înfăţişat cu omofor şi cu Evanghelia în mână.

Vinogradova, Oraşul Lipeîk

Minuni pe pământul Estoniei

Multe locaşuri dumnezeieşti sunt pe pământul Rusiei şi nu puţine dintre ele sunt închinate plăcutului lui Dumnezeu, Sfântului Nicolae. Astfel de locaşuri există şi pe pământul estonian. Iată un mic paraclis, făcut din cărămidă în locul altuia mai vechi cu o sută de ani. El stă în drumul care duce spre lacul Ciudskoe, la poalele muntelui Bogorodiţkaia, pe care se înalţă măreaţă, cu turlele şi crucile de aur, mănăstirea de maici Piuhtiţk.

Pierdut printre tufişuri, paraclisul ne descoperă albul pereţilor săi la o cotitură de drum şi se ascunde din nou de ochii lumii, ca *o fată morgană*.

Odinioară aici era casa în care locuia, împreună cu familia sa, estonianul Soareş, iar alături era satul numit Sompa. Într-o zi satul a ars şi cu el a ars şi casa lui Soareş. Şi, după cum spun legenda şi letopiseţul mănăstirii Piuhtiţk, acest ţăran a început să-şi construiască o nouă casă.

Chiar în acea perioadă i-a apărut în vis lui Soareş Sfântul lui Dumnezeu, Nicolae, care i-a poruncit să coboare în fântână şi să scoată de acolo chipul său sfânt, spunându-i: ***„Tu îţi faci casă, ai un acoperiş deasupra ta, iar eu iată de cât timp mă aflu în fântâna ta murdară!”***

Speriat de vedenie, Soareş îndeplini numaidecât porunca sfântului, scoţând din fântână icoana, însă cum ajunsese ea acolo, a rămas o taină. Se pare că aşa a trebuit să se întâmple, pentru proslăvirea Sfântului Nicolae pe acest pământ. După acest eveniment minunat, Soareş împreună cu toată familia au îmbrăţişat credinţa

ortodoxă, iar pe locul acesta, mai târziu, a fost ridicat un paraclis din lemn. Icoana a fost împodobită cu o ferecătură de argint şi în prezent se află în mănăstire, în altarul lateral închinat Sfântului Nicolae, din Catedrala Adormirii Maicii Domnului.

În fiecare an, de sărbătoarea Sfântului Nicolae, la paraclis şi în faţa lui se adună maicile şi pelerinii şi se săvârşeşte slujba sfinţirii apei, iar apoi se citeşte acatistul ierarhului. Nu doar paraclisul, ci şi biserica mare de lemn a Sfântului Nicolae, care se află în mijlocul cimitirului mănăstiresc, cu vârful ascuţit al clopotniţei, arată călătorilor obosiţi cărarea ce duce la izvorul dătător de viaţă. Până în ziua de azi dăinuie în inimile oamenilor dragostea pentru plăcutul lui Dumnezeu, care face minuni, dând ajutor oamenilor. El nu face diferenţe între popoare, ci îi iubeşte şi are milă de toţi.

****

Astfel, nu demult s-a îmbolnăvit estoniana Vivi, care locuieşte nu departe de mănăstire. Toţi, deopotrivă ruşi şi estonieni, o cunoşteau pe această femeie muncitoare şi se străduiau s-o ajute fiecare cu ce putea. Vivi credea că, după moartea neaşteptată a soţului, i-au cedat nervii şi de aceea o durea inima. Îşi făcea griji pentru copii: trebuia să-i crească, să-i educe şi să-i trimită în lume. Vivi lua medicamente pentru inimă, însă starea generală a sănătăţii ei era din ce în ce mai proastă.

Într-o noapte, fiind aproape adormită, i-a apărut Sfântul Nicolae sub înfăţişarea unui bătrân venerabil, care i-a spus: ***„Roaba Domnului, tu ai cancer la sân!”***

Dimineaţa, îngrijorată şi răvăşită, a plecat la policlinica orăşenească, pentru o consultaţie la medicul oncolog. Medicul a confirmat diagnosticul Sfântului Nicolae şi i-a propus să o opereze urgent, fapt care ar putea-o salva, întrucât boala era în fază incipientă.

Vivi a fost operată şi s-a vindecat. A ieşit din spital sănătoasă, vioaie şi cu credinţă în minunile sfântului. Ea a primit credinţa ortodoxă, trăieşte şi munceşte întru slava Domnului. Dumnezeu a ajutat-o să-şi educe copiii şi ea se bucură şi-I mulţumeşte Lui şi plăcutului Său, Sfântul Nicolae, pentru marea milă.

Protodiacon Boris Murtazov,
Oraşul Peciorî

Bunicul cu barbă albă

Aveam cinci ani când, în timpul somnului, m-am speriat şi din această cauză m-am îmbolnăvit. Aveam adesea crize şi dureri mari de cap. Odată, în timpul războiului, când tocmai îmi reveneam după o astfel de criză, în faţă mi-a apărut un bătrân cu barbă albă:

- Ce s-a întâmplat, drăguţă, nu cumva eşti bolnavă?
- Cine eşti, bunicule? l-am întrebat eu.

- Sunt Nicolae, Făcătorul de minuni. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu şi nu vei mai fi bolnavă.

Bătrânul a dispărut, iar eu am chemat-o pe mama şi i-am povestit ce mi s-a întâmplat. Ea m-a pus să-i jur că voi merge la biserică. Dar era război şi ne aflam sub ocupaţia nemţilor.

După război m-am căsătorit, însă nu aveam copii. Când a fost eliberat oraşul Petrozavodsk, m-am dus la biserică, am plătit o slujbă cu Acatistul Sfântului Nicolae, am aprins o lumânare şi am împodobit icoana sfântului cu un ştergar.

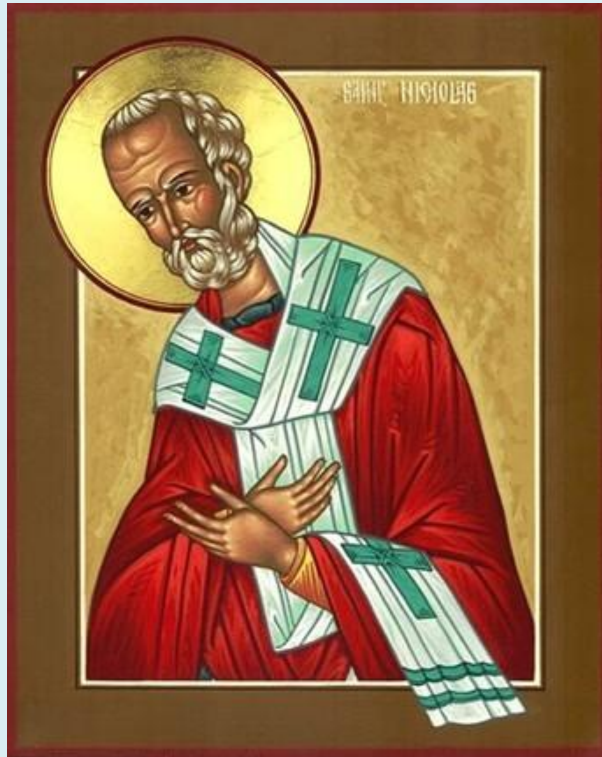
După slujbă m-am dus la o prietenă şi m-am culcat puţin. Din nou mi-a apărut în somn bătrânul cu barbă albă:

- Ei, drăguţă, acum eşti sănătoasă. Continuă să faci cum ai făcut azi. Iar cine te va obijdui, va suferi toată viaţa lui. Tu să nu cerţi pe nimeni, ci doar să spui: „Doamne, miluieşte-i pe cei ce mă urăsc".

De atunci nu l-am mai văzut. M-am însănătoşit. Am cinci copii: patru băieţi şi o fată.

N. G. Paikaceva

Cum se cuvine a cânta minunile tale?

În anul 1988 am fost internată în spital cu crize puternice. Trebuia să fiu urgent operată. Soţul meu s-a dus la Catedrala Sfântul Nicolae să se roage Sfinţilor Nicolae, Făcătorul de minuni, şi Pantelimon pentru însănătoşirea mea.

Trebuie să spun că pe atunci încă nu eram botezată, la biserică mergeam rar, slujbele nu le înţelegeam şi mă adresam lui Dumnezeu numai după ajutor.

În ajunul operaţiei, m-am rugat în gând Domnului nostru Iisus Hristos, promiţându-I că, dacă voi rămâne în viaţă, mă voi boteza. M-am rugat şi Sfinţilor Nicolae şi Pantelimon şi – o, minune! – operaţia dificilă, care a durat câteva ore, a reuşit. M-am însănătoşit repede, fără să fi avut vreo complicaţie. După ce m-am externat, m-am botezat în Catedrala Sfântul Nicolae. Slavă şi mulţumire Domnului nostru Iisus Hristos, Sfinţilor Nicolae şi Pantelimon!

Fiica mea suferea mult din cauză că nu avea copii. Cu credinţă şi cu nădejde m-am adresat din nou Sfântului Nicolae. Mă rugam în faţa icoanei sale făcătoare de minuni din catedrală. Peste un an s-a născut fiul ei şi nepotul meu cel mult dorit. Slavă Domnului şi sfinţilor Săi!

Al treilea ajutor l-am primit nu demult. Îmi place foarte mult marea, însă întotdeauna mi-a fost frică să mă îndepărtez de mal. De data aceasta marea era liniştită şi, mustrându-mă pentru frica mea, am chemat în ajutor îngerul Păzitor şi m-am îndepărtat destul de mult de mal. Imediat am auzit cum cineva mi-a poruncit: „Întoarce-te!” În jurul meu nu era nimeni şi eu m-am îndreptat încet spre mal.

A început fluxul. Valurile mă duceau spre mal din ce în ce mai repede. Mă bucuram de ajutorul lor când, deodată, aproape de mal, ele au început să mă acopere. Nu reuşeam să mai trag aer în piept şi nu ajungeam cu picioarele la fundul apei. Am înţeles că mai am încă puţin şi mă înec. De teamă că s-ar putea să mor nespovedită şi neîmpărtăşită, am început să mă rog lui Dumnezeu şi Maicii Domnului. De data aceasta valurile au încetat să mă mai acopere. Încercând din răsputeri să-mi amintesc numele sfântului care îi ajută pe cei aflaţi în primejdie pe mare, mi-am spus: „Sfinte Nicolae, Ajută-mă, dă-mi putere să strig după ajutor, potoleşte valurile!” Şi minunea s-a întâmplat! Am putut striga. Am fost salvată! Totul s-a petrecut în doar câteva minute. Slavă şi mulţumire Domnului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului, Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, şi Sfântului înger Păzitor!

Când am o greutate pe suflet, mă rog, citesc acatiste şi canoane. Gândurile, inima şi sufletul mi se liniştesc, bucuria mi se aşterne în suflet şi dobândesc puterea de a rezista în continuare.

Tamara,
oraşul Sankt- Petersburg

Ochii lui Kolea

Mama mi-a povestit cum bunica, Varvara Nicolaevna, l-a îngrijit pe fiul său, Kolea: îl dureau ochii. L-a dus la oftalmologi, însă fără nici un rezultat. Copilul suferea mult.

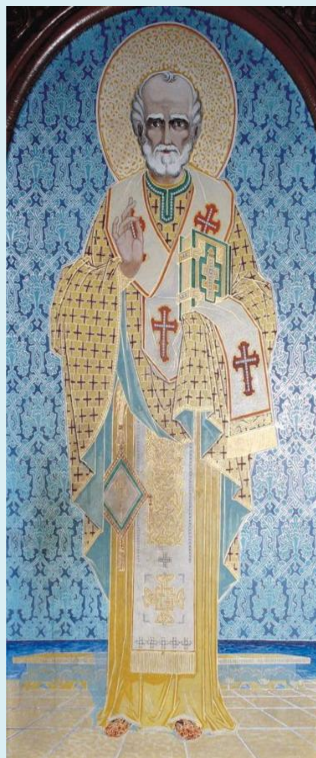
Îi puneau în ochi nişte picături atât de puternice, încât, atunci când el plângea pe umărul bunicii, mătasea rochiei se găurea. Bunica s-a adresat unui profesor renumit.

El a consultat băieţelul şi a spus: „Un ochi i s-a scurs. N-a rămas mult nici din celălalt. Eu nu sunt Dumnezeu, nu-i pot pune ochii la loc!"

Varvara Nicolaevna a plătit la biserică o slujbă pentru vindecarea pruncului Nicolae. Sfântul Nicolae s-a milostivit de copil. Băieţelul s-a vindecat, nu i-a rămas nicio urmă de la boală. Mama spunea că ochii lui Kolea erau cei mai frumoşi.

Varvara Semionova,
Oraşul Ghelengik

La Icoana Sfântului Nicolae

Sursa: Săptămânalul Formula-Aa

Pentru mine, Hunyadi Mihaela-Natalia, din Câmpulung Muscel, jud. Argeş, verdictul medicilor din Bucureşti (Spitalul “Gh. Marinescu”) fusese cea mai cruntă lovitura pe care o primisem în viaţa mea. Nenumărate teste şi analize de laborator, precum şi faimosul Rmn, efectuat tot la spitalul din Bucureşti, nu făcuseră decât să confirme o boală incurabilă, al cărei sinonim este încă şi astăzi moartea: scleroza multiplă în placi sau leuconevraxita. Dar mai tragic era faptul că aceasta făcuse adevărate ravagii în organismul meu, care nu avea decât 30 de ani.

Ori de câte ori deschideam ochii dimineaţa, ştiam că mă aştepta încă o zi de coşmar. Medicamentele, ceaiurile şi alimentaţia specială nu făcuseră decât să-mi amplifice stările cumplite prin care treceam. Dar Dumnezeu îmi lăsase, după o lună de stat în pat, puterea de a mă mişca singură. Mergând pe propriile mele picioare, am putut să ajung la câteva biserici din împrejurimile localităţii unde locuiesc (Biserica Mănăstirii “Negru-Vodă” – Călugăreni, Biserica romano-catolică “Sf. Anton”, Biserica “Sf. Nicolae”, Biserica Mănăstirii “Nămăeşti”).

Am ajuns şi la Mănăstirea “Caluiu”, unde mai fusesem cândva, în anii colegiului de educatoare. Aici am găsit o icoană foarte veche, a Sfântului Ierarh Nicolae, în faţa căreia m-am rugat cu lacrimi în ochi pentru alinarea durerilor trupeşti ce mă chinuiau îngrozitor.

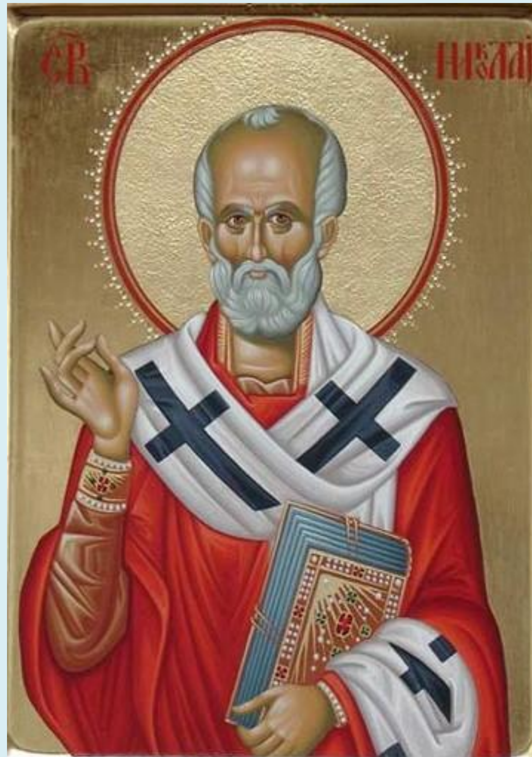
Iar sfântul nu numai că mi-a ascultat şi împlinit ruga, dar m-a ajutat să mă vindec. La scurt timp după acel pelerinaj, am putut afla, după efectuarea unui nou set de teste, că celula nervoasă începuse să se refacă în chip miraculos, boala staţionând.

Treptat, am renunţat la o parte din medicamente, iar astăzi pot spune că m-am născut din nou. E o senzaţie pe care nu o pot descrie în cuvinte.

Iată rugăciunea pe care i-am adresat-o Sfântului Nicolae: “Iubitorule de oameni, numai către Tine, doctorul sufletelor şi al trupurilor, şi la adâncul indurării Tale căzând, cu zdrobire de inimă şi cu umilinţă strig. Izvorule al vieţii, miluieşte-mă şi păzeşte-mă de boala care mă înconjoară, de durerea neîncetată ce mă cufundă, întinde mână de ajutor cu rugăciunea mea pentru vindecarea bolii mele. Dă-mi putere şi răbdare să-mi duc până la capăt crucea prin tine şi împreună cu tine. Fă ca suferinţele mele să nu fie zadarnice. Ajută-mă să înţeleg şi să trăiesc neîntrerupt chemarea ta de a mă asemui şi uni cu tine în suferinţă, pentru mântuirea mea. Sfinte Părinte Nicolae, te cinstesc deoarece te rogi pentru noi lui Hristos, Dumnezeul nostru. Că Ţie se cuvin slavă, cinstea şi închinăciunea în veci. Amin”.

Hunyadi Mihaela-Natalia
Câmpulung Muscel, jud. Argeş

Vedenia

O femeie avea un fiu bolnav. Băiatul avea nouă ani şi nu putea să meargă. Mama se rugă cu lacrimi Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Într-o seară, când s-a întors acasă de la serviciu, mama a auzit cum fiul ei vorbea cu cineva. L-a întrebat cu cine a vorbit, iar băiatul i-a spus că l-a vizitat un bătrân, care semăna cu cel de pe icoană şi că s-au jucat împreună. După această vedenie, copilul a început să meargă.

V.V. Suhoroslova,
Oraşul Permi

Ştiam că mă va ajuta

Aveam 11 ani când am primit Taina Sfântului Botez. Puţin timp după aceea, mama s-a îmbolnăvit. Medicii i-au pus diagnosticul şi au decis să fie operată. Ar fi fost a treia operaţie şi viaţa mamei era în pericol. Eu înţelegeam toate acestea, pentru că o vizitam la spital în fiecare zi. Nu se ştia dacă va supravieţui. .. Îmi amintesc acea senzaţie de pustiu în casă.

Auzisem despre Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni şi înţelegeam că ne poate ajuta doar o minune. În ziua în care tata a dus-o pe mama la spital, eu am rămas singură în casă. Mi-amintesc că am plâns toată ziua şi, în genunchi, mă rugam Sfântului Nicolae. Ştiam că ne va ajuta, pentru că nu mai aveam altă speranţă. Cred că de atunci nu m-am mai rugat atât de sincer. Probabil că aşa se roagă doar copiii.

Câteva ore s-au scurs pe neobservate. Şi minunea s-a întâmplat! Părinţii mei s-au întors acasă veseli. Se întâmplase ceva de necrezut: analizele noi au infirmat diagnosticul şi nu mai era nevoie de operaţie. Medicii nu încetau să se minuneze. De atunci am credinţa fermă că Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, nu mă va părăsi niciodată.

Şapte ani mai târziu m-am îmbolnăvit eu. La început boala semăna cu o bronşită, însă starea mi se înrăutăţea din ce în ce mai mult. Începusem să scuip sânge, un simptom destul de periculos. Rezultatele analizelor au indicat în mod clar că e vorba de tuberculoză. Pentru confirmarea diagnosticului am fost însă internată în spital. Trebuie să vă spun că ai mei se aflau deja în spital cu acelaşi diagnostic. Nu venea nimeni să ne viziteze, însă ştiam că cineva se roagă pentru noi. Cu mine era icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Într-o zi medicul mi-a spus că a doua zi urma să mai fac o analiză, de rezultatul căreia depindea dacă voi mai rămâne în spital un an sau voi fi externată. Seara m-am rugat mult în faţa icoanei Sfântului Nicolae, deşi nu mai era aceeaşi rugăciune curată ca în copilărie, însă eu continuam să cred într-o minune şi toată speranţa mea era doar în Dumnezeu. Îl rugam pe Sfântul Nicolae să se milostivească spre mine, păcătoasa, şi să mă vindece. La un moment dat am simţit că el m-a auzit. Pe suflet mi se aşternuseră liniştea şi uşurarea. Am adormit ţinând în mâini iconiţa – unica mea speranţă.

Dimineaţa, rezultatul analizei a arătat că plămânii mei erau sănătoşi. Medicii se minunau şi voiau să scrie chiar şi un articol despre acest caz. Toţi au ajuns la concluzia că eu şi părinţii mei am avut o infecţie necunoscută, asemănătoare cu tuberculoza. Toată familia a fost externată.

Ştiu că m-a salvat o minune, pe care eu nu o meritam. În minte îmi răsunau cuvintele Mântuitorului: „De-acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău!” (În. 5, 14), şi mi se făcea frică…

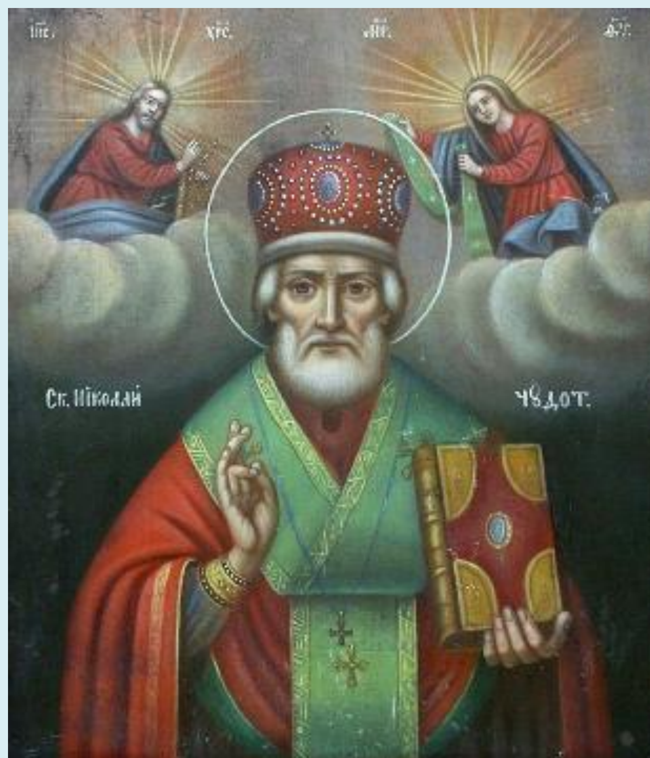
Nu demult s-a îmbolnăvit din nou mama. Având în vedere că suportase câteva operaţii, eram conştienţi de faptul că viaţa ei atârna de un fir de aţă. Din nou eram stăpâniţi de frică şi de disperare. Am început să mă rog, de data aceasta împreună cu tata. Însă cât de mult se deosebea rugăciunea noastră de cea din copilărie! În loc de rugăciune, era un murmur continuu: „Pentru ce?” Dar se pare că aveam pentru ce.

Lacrimi de disperare mă înăbuşeau. Dar înţelegeam că doar cu lacrimi şi durere nu o voi putea ajuta pe mama. Numai acest gând mă mai susţinea în rugăciune. Împreună cu tata ne rugam Sfântului Nicolae şi Maicii Domnului în faţa icoanei „Bucuria neaşteptată”, citeam canoane pentru cea bolnavă, îi rugam pe cei apropiaţi să se roage pentru ea. Iconiţa mea ajunsese deasupra patului de spital. Doar o minune ne putea salva şi ea nu a întârziat să vină.

Îi mulţumeam din inimă Domnului, Preasfintei Sale Maici şi Sfântului Nicolae. Slavă Domnului pentru toate! Din cele trăite am înţeles un lucru: oricât de mult ne-am lupta noi pentru sănătate, pentru succes, pentru iubire, Dumnezeu ni le poate lua în orice clipă sau, dimpotrivă, ni le poate da. Nici un om nu are puterea de a-şi conduce viaţa după voia sa, însă, dacă va cere ceva de la Dumnezeu cu credinţă, El îl va auzi.

Daria, 18 ani,
oraşul Sankt- Petersburg

Operaţia

În spital era operat un om. Brusc, când chirurgul terminase operaţia, a început hemoragia. Medicul nu pricepea de unde curgea sângele. A trimis după un alt medic şi se gândea: „Până vine el, omul poate să moară.”

În disperare, a strigat: „Nicolae, Făcătorule de minuni, ajută-mă!”

În aceeaşi clipă, unul din asistenţi i-a spus ceva, iar el, pentru o secundă, şi-a întors privirea de la masa de operaţie. Când s-a uitat din nou la bolnav, hemoragia încetase la fel de brusc precum şi începuse. De atunci acest chirurg şi colegii săi nu încep nici-o operaţie fără să se roage. Astfel au ajuns ei la credinţă.

Nelly Toropkova,
Oraşul Armavir

Somn cu pace dăruieşte-mi!

De mai mulţi ani sufeream de insomnie, iar în ultimii doi-trei ani adormeam doar cu ajutorul pastilelor.

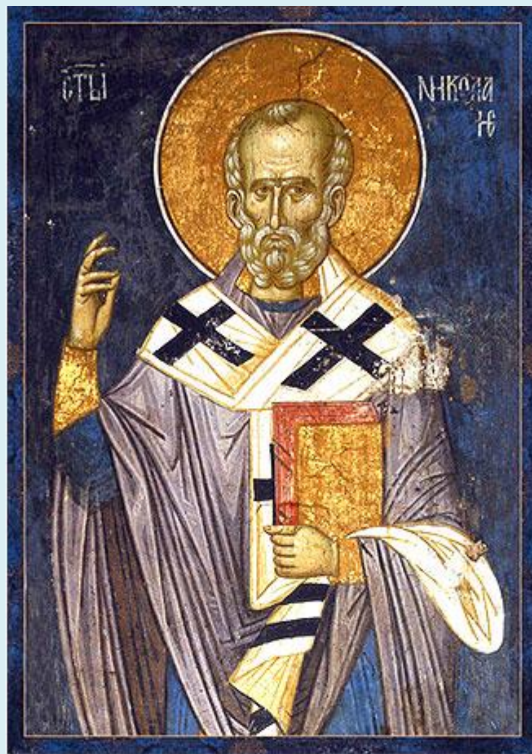
Într-o zi am aflat că prin oraşele mari se trece cu icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Trebuia să ajungă şi în oraşul Toliati, unde locuiesc. Aşteptam această zi cu nerăbdare şi nădejde. Când icoana a fost adusă la Biserica Icoanei Maicii Domnului din Kazan, s-a făcut o procesiune. Era foarte multă lume. Părea că s-a adunat acolo tot oraşul.

Sufletul meu era vesel şi luminos, iar inima nutrea speranţa vindecării. Datorită milei lui Dumnezeu, ea a venit.

În prezent, am un somn sănătos şi în fiecare dimineaţă Îi mulţumesc Mântuitorului nostru, Maicii Sale Sfinte şi Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Roaba lui Dumnezeu Galina,
oraşul Toliati

Binefăcătoarea dezinteresată

S-a întâmplat demult, în 1970. Am primit salariul şi în drum spre casă am pierdut portmoneul cu bani. Acasă, când am descoperit pierderea, m-am necăjit atât de tare, încât am căzut în genunchi în faţa icoanei Sfântului Nicolae şi, cu lacrimi în ochi, l-am rugat să facă o minune. A doua zi, le-am povestit colegelor de serviciu cele întâmplate.

În timpul pauzei de masă, o colegă s-a dus la piaţă. A intrat în vorbă cu o femeie care vindea seminţe şi, în treacăt, a pomenit despre necazul meu. Cât de mare i-a fost mirarea când femeia i-a spus: „Ieri eu am găsit un portmoneu exact cu această sumă de bani. Să vină colega ta la mine şi să şi-l ia".

La ora fixată, m-am dus la piaţă. Femeia mi-a dat portmoneul. Dorind să-i mulţumesc, i-am oferit o parte din bani. Ea însă a refuzat: „Nu pot să fac aşa ceva, pentru că nu este creştineşte". Auzind aceste cuvinte, i-am povestit despre rugăciunea mea şi am rugat-o să ia bani cel puţin pentru o lumânare, ca s-o aprindă la icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Alexandra Golovanova,
oraşul Pugaciov, regiunea Saratov

Staţia

S-a întâmplat în mai, de sărbătoarea Sfântului Nicolae. Mama se întorcea acasă de la biserică. Stătea lângă terasă, aşteptând să vină vreun mijloc de transport, însă toate maşinile treceau pe lângă ea – nimeni nu voia să ia o bătrână.

De prea mult stat în picioare, mama a obosit. Iar când a văzut în depărtare o maşină, s-a rugat cu lacrimi Sfântului Nicolae s-o ajute să ajungă acasă. Maşina a trecut cu viteză, dar brusc, la o depărtare de vreo sută de metri, s-a oprit. A ieşit o femeie şi i-a făcut semn cu mâna, invitând-o să urce.

Fericită, mama a alergat la maşină, iar când a dat să urce, a văzut feţele speriate ale pasagerilor. Nu era nici un loc liber. „Mătuşico, tu nu cumva ne-ai blestemat? a întrebat-o femeia. Spune-mi sincer: la ce te-ai gândit când aşteptai?"

„Nu, nu v-am blestemat. Doar m-am rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, ca să oprească maşina. Vă mulţumesc că vi s-a făcut milă de mine şi aţi oprit". Unul din pasageri a tras o perdeluţă din colţul din dreapta al geamului din faţă, unde era atârnată iconiţa Sfântului Nicolae. Toţi cei din maşină, cu emoţie şi într-un glas, au exclamat: „Iată, el ne-a oprit."

„În momentul în care am trecut cu maşina pe lângă tine, a continuat femeia, din colţul în care se află iconiţa Sfântului Nicolae s-a auzit brusc un pocnet şi maşina s-a oprit.”

Astfel, deşi claie peste grămadă, mama a ajuns cu bine acasă.

V.G. Savelieva,
Oraşul Samara

Bunicuţul din geamantan

Un prieten de-al meu avea un mare necaz. Era chiar în primii ani de după război. Nu avea nici-o vină şi se ruga fierbinte Sfântului Nicolae, cerându-i ajutor. Obosit, el s-a culcat. În vis a văzut cum pe cer erau o mulţime de sfinţi, iar printre ei Sfântul Nicolae strălucea cel mai tare.

Prietenul meu se gândea: „Ce mângâiere că avem un aşa mijlocitor şi apărător!" Când s-a trezit, s-a însemnat cu semnul crucii şi a spus: „Slavă Domnului! Dumnezeu m-a miluit!" Într-adevăr, Dumnezeu l-a ocrotit şi l-a miluit.

Altă întâmplare despre ocrotirea minunată a Sfântului Nicolae:

Demult, o bătrânică evlavioasă îngrijea de un copil. Când părinţii lui plecau la serviciu, ea deschidea un geamantan, pe capacul căruia era lipită icoana Sfântului Nicolae şi se ruga. Copilul, jucându-se, vedea toate acestea. După ce termina rugăciunea, bătrânica ascundea geamantanul.

Într-o zi, după serviciu, părinţii erau ocupaţi cu menajul. Geamurile de la balcon erau deschise. Copilul a ieşit pe balcon şi privea în jos, la copiii care se jucau şi

râdeau în curte. A vrut şi el să se joace cu ei. A adus un scaun, s-a urcat pe el – copilul avea patru ani – şi a sărit de la etajul al patrulea.

S-a adunat multă lume. Toţi strigau: „A căzut un copil!” Părinţii au observat lipsa copilului de pe balcon. S-au repezit afară. Băieţelul era jos, viu, fără nici o vânătaie. Mama l-a luat în braţe:

- Feciorașule, cum de-ai rămas în viaţă?

- Bunicuţul m-a prins! a urmat răspunsul.

- Care bunicuţ?

- Cel din geamantanul bunicuţei.

Au venit acasă.

- Bunicuţo, deschide geamantanul!

Ea îşi păstra în taină credinţa, însă atunci a fost nevoită să se descopere. Copilul a spus, arătând la icoana din geamantan:

- Acest bunic m-a prins!

Arhimandritul Ambrosie (Iurasov)

Rugăciunea Mamei

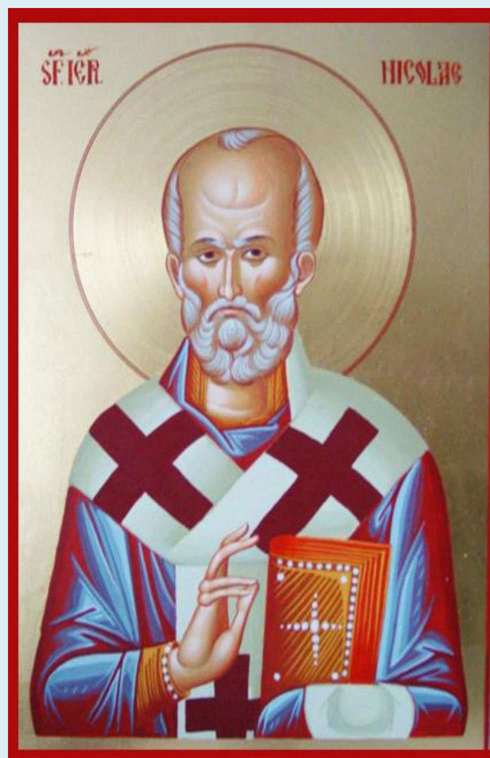
După război, la noi a stat în gazdă o femeie credincioasă, Maria Nicolaevna Nikiforova. Cât a durat războiul, ea se ruga neîncetat ca fiul ei să rămână în viaţă. El s-a întors acasă şi a povestit mamei şi surorii sale următoarele:

A căzut prizonier, însă a reuşit să evadeze. Împreună cu el au evadat şi alţi câţiva prizonieri. Nu ştiau însă în ce parte s-o apuce ca să ajungă la trupele ruseşti. Dimineaţa, fugarii au zărit în faţa lor un pod, iar de partea cealaltă a lui, o poieniţă. În mijlocul acesteia se înălţa o căsuţă. Ei au intrat şi au găsit înăuntru o masă încărcată cu mâncare. Au mâncat şi, obosiţi, au adormit imediat.

Mai târziu, în casă a intrat un bătrân, care, conform descrierii lor, era Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. El i-a trezit şi le-a spus să plece cât mai repede, le-a arătat drumul şi a mai adăugat să nu se mai oprească nicăieri. Aşa au ajuns ei până în unitatea noastră.

„Pravoslavnoe Slovo", oraşul Volgograd

Scăparea din iad

Întâmplarea pe care vreau să o povestesc mi-a fost relatată de mama, care, la rândul ei, a aflat-o de la o cunoştinţă împreună cu care merge la biserică. Ea reprezintă o mărturie a faptului că Sfântul Nicolae ajută tuturor oamenilor, chiar şi celor care sunt departe de Dumnezeu.

Totul s-a întâmplat în Belarus, chiar la începutul războiului. Soţul acestei femei era ofiţer. Locuiau împreună pe teritoriul cetăţii Brest. Când au început luptele, femeia, cu copilul nou-născut în braţe, a reuşit, ca prin minune, să fugă din cetatea învăluită de flăcările războiului.

Când şi-a revenit, a văzut că se află în pădure, într-un loc necunoscut. Nu ştia în ce parte s-o apuce. A cuprins-o deznădejdea. Copilul plângea, în jur erau doar copaci şi nici-o speranţă să găsească vreo cărare.

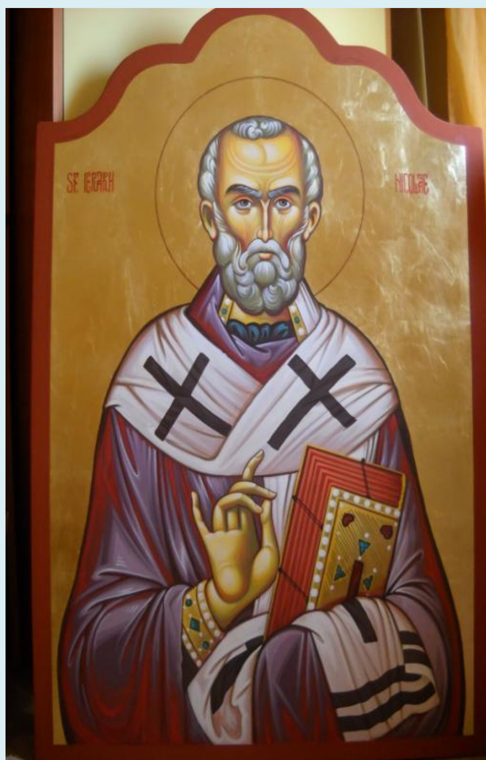
Deodată, nu se ştie de unde, a apărut un bătrânel, sprijinit într-un toiag, care i-a spus: ***„Mergi în direcţia aceasta, acolo vei găsi ajutor!"*** şi a dispărut.

Femeia s-a îndreptat în direcţia indicată de bătrân şi peste puţin timp a ajuns într-un sat. Acolo a fost găzduită de doi ţărani în vârstă, soţ şi soţie.

Atât timp cât a durat războiul, femeia şi copilul au locuit în acest sat. Nemţii nu au ajuns până aici. După război, femeia a mers la biserică şi acolo l-a văzut într-o icoană pe „bătrânelul” din pădure. Era Ierarhul Nicolae. „De atunci merg întotdeauna la biserică şi niciodată nu uit să mă rog sfântului”, mărturiseşte femeia.

Elena Cistikina

Recăpătarea vederii

Arhiepiscopul Nikon de Vologda îşi amintea despre o întâmplare care demonstrează încă o dată legătura strânsă a locuitorilor cerului cu cei de pe pământ. Într-un sat locuia un oarecare creştin evlavios, care nu lipsea de la nici-o slujbă, mai ales în zilele de sărbătoare.

Odată, în ziua prăznuirii Sfântului Nicolae, soţia lui, grăbindu-se să termine lucrul pentru a nu întârzia la slujbă, a uitat să încuie uşa de la casă.
În sat locuia şi un hoţ, cunoscut de întreg satul. Observând casa descuiată, el a intrat şi a luat tot ce era de valoare. Le-a adunat pe toate într-o legăturică şi a dat să iasă.

Tocmai atunci însă a intrat şi Sfântul Nicolae, îmbrăcat în veşminte arhiereşti. L-a privit supărat pe hoţ şi i-a spus: ***„Oamenii care Îl iubesc pe Dumnezeu au uitat din mare grabă uşa descuiată, iar tu ai profitat de ocazie pentru a fura tot ce au câştigat cu sudoarea frunţii lor!”*** Spunând acestea, l-a lovit peste obraz şi hoţul, dintr-o dată, a orbit.

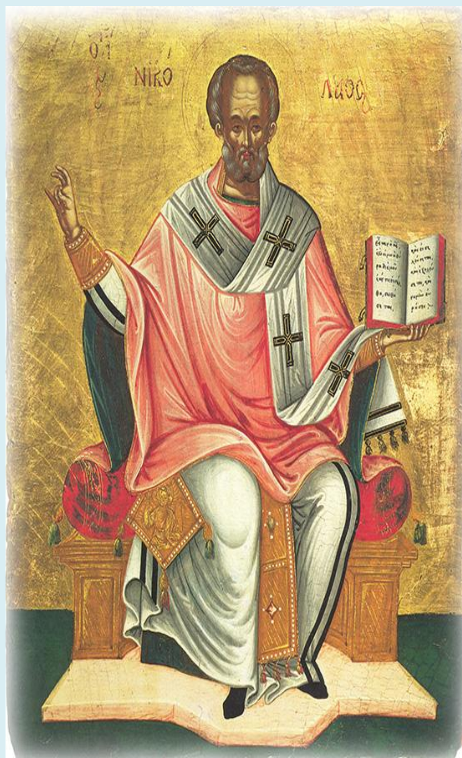
Înspăimântat, hoţul a început să bâjbâie prin odaie, încercând să iasă, dar nu reuşea. Când stăpânii s-au întors de la biserică, l-au găsit pe hoţ plângând amarnic.

El le-a povestit ce i s-a întâmplat şi cum Sfântul Nicolae l-a pedepsit. Hoţul a fost condamnat. Când a trebuit să fie dus sub escortă în altă localitate, el a dorit să intre într-o biserică unde se afla icoana Sfântului Nicolae.

În genunchi, cu ochii în lacrimi, şi-a cerut iertare de la sfânt şi a promis să nu mai fure. Iar după ce a sărutat icoana, el şi-a recăpătat vederea.

Tatiana Komissarova,
Oraşul Cistopol

Pierzătorul învăţăturilor diavoleşti

Ieromonahul Serghie (Râbko), parohul Bisericii Pogorârea Sfântului Duh din cimitirul Sfântul Lazăr, oraşul Moscova, a relatat următoarele: La începutul anilor ’90, a fost trimis să reorganizeze schitul Optina.

O femeie i-a povestit cum ajunsese ea la credinţă. Era membru activ de partid şi se ocupa de propagandă antireligioasă. De la un timp, a început să-i vină în somn bunicul, Stepan, care fusese preot. El îi povestea nepoatei anumite întâmplări din viaţa ei, pe care aceasta nici nu le bănuise.

Astfel, i-a descoperit că mama ei nu era femeia pe care o consideră ea drept mamă, fapt care, mai târziu, s-a adeverit. Iar altă dată, tot în vis, ea a văzut moartea mucenicească a bunicului său: cum comuniştii l-au bătut, l-au batjocorit şi l-au aruncat de viu într-o fântână, unde el a murit în chinuri groaznice, iar familia sa – preoteasa şi copiii – a fost obligată să stea zile întregi lângă fântână şi să privească la chinurile lui.
După aceste vise, concepţiile ateiste ale nepoatei preotului s-au năruit, însă nu până la capăt. Şi atunci i s-au întâmplat următoarele. Fiica sa aştepta un copil. Când era în luna a şaptea, a fost internată în spital: copilul era slab dezvoltat şi medicii le-au spus să se aştepte la ce poate fi mai rău.

Auzind sentinţa medicilor, nepoata preotului a venit acasă şi a căzut în genunchi. În casă nu avea icoane, căci cu mâna ei le dăduse jos. Îi rămăsese doar o singură iconiţă, prăfuită, a Sfântului Nicolae. Acestui sfânt a început ea să i se roage cu foc. Peste puţin timp a observat cum deasupra umărului drept i-a apărut o luminiţă, care s-a apropiat de icoană şi a intrat în ea. Femeia a înţeles că rugăciunea îi fusese auzită.

Fiica ei a născut, într-adevăr, cu bine şi în curând a fost externată.

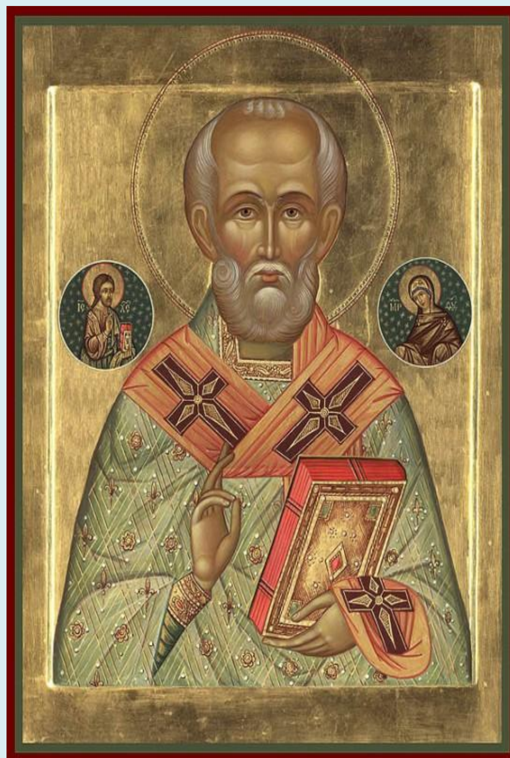
Pruncul era în braţele bunicii, care l-a adus în cameră, iar când a trebuit să fie desfăşat, privirea lui a căzut pe icoana Sfântului Nicolae. Copilul slab, mic, născut înainte de termen, a zâmbit şi şi-a întins mânuţele către icoană.

„Am fost uimită de acest gest. Era un gest conştient. De-abia atunci am înţeles totul. Am aruncat carnetul de partid şi m-am însemnat cu semnul sfintei cruci".

Astfel a demascat sfântul învăţătura comunistă, a adus la credinţă şi a împăcat cu Dumnezeu pe nepoata preotului martir. Să odihnească Dumnezeu în pace sufletul lui şi să ne miluiască pe noi! Amin!

Ieromonahul Serghie(Râbko)
Moscova

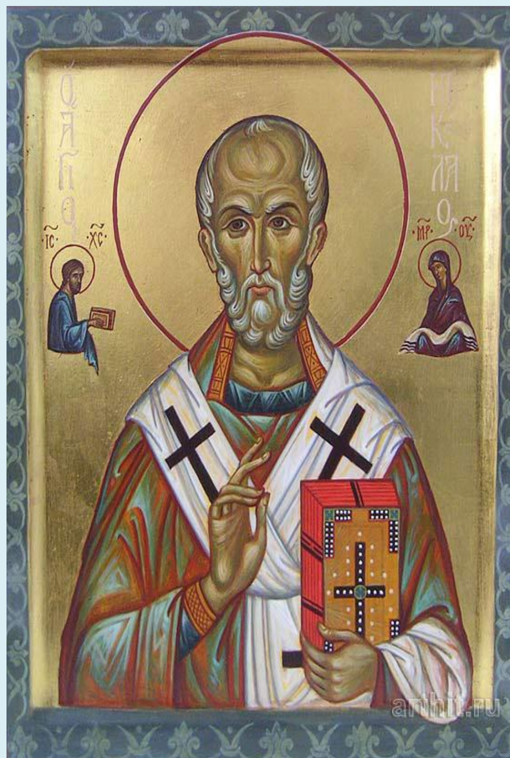
Făgăduinţa făcută Sfântului Nicolae

Robul lui Dumnezeu Evghenie s-a îmbolnăvit şi şi-a pierdut vederea, devenind practic neajutorat. A fost internat în spital multă vreme, însă tratamentul medicamentos nu i-a fost de nici un folos. Aflând că în paraclisul spitalului se află icoana făcătoare de minuni a Sfântului Ierarh Nicolae din mânăstirea Krupiţki, bolnavul a mers într-acolo împreună cu soţia. Evghenie a făgăduit că dacă va primi vindecare, va vieţui creştineşte şi se va cununa cu soţia – lucru despre care altădată nici nu vroia să audă. Bolnavul a primit vindecare în prezenţa multora şi apoi şi-a îndreptat viaţa.

N. Staviţkaia

Salvarea de la necinstire

În 1973, la Biserica Icoanei Maicii Domnului „Bucuria celor Întristaţi” a venit o fată de vreo 17-18 ani cu rugămintea să fie botezată, deşi părinţii ei erau necredincioşi şi nebotezaţi. Luând în considerare timpurile tulburi, a fost întrebată cărui fapt se datorează această dorinţă.

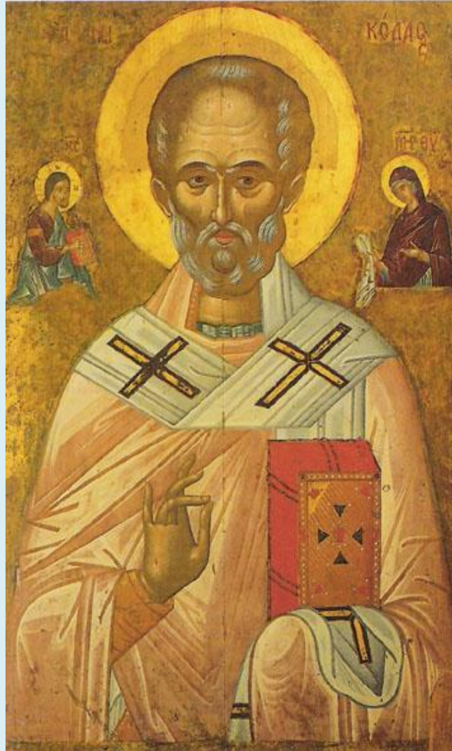
„Într-o seară târzie mă întorceam singură acasă. Deodată am simţit cum doi tineri m-au apucat de mâini – cu ei mai era şi al treilea – şi m-au târât într-o curte. Speriată, nu ştiam ce să fac, şi atunci mi-am adus aminte că Dumnezeul creştinilor are un sfânt cu numele Nicolae, care ajută oamenilor în situaţiile cele mai grele. M-am adresat lui în gând: „Sfinte al Dumnezeului creştinilor, salvează-mă de la necaz!”. Imediat am observat că tinerii care mă târau au căzut, de parcă ar fi fost loviţi de o putere nevăzută. În faţa mea a apărut un bătrân îmbrăcat într-un veştmânt negru şi mi-a spus: ***„Nu-ţi fie frică, te conduc până acasă”.***

Mergeam fără să scoatem un cuvânt. Când am ajuns lângă casa mea, am vrut să-i mulţumesc, dar el nu mai era. A doua zi, analizând cele întâmplate în ajun, am ajuns la concluzia că cel care m-a ajutat nu a fost altul decât Sfântul Nicolae. De aceea, drept mulţumire pentru salvarea mea am hotărât să mă botez.”

Tânăra a fost botezată. Ea s-a împărtăşit şi a mulţumit Sfântului Nicolae pentru ajutor.

„Blagovest”, oraşul Riazan

Lecţia

Când în Kaliningrad s-a târnosit o nouă biserică în cinstea Mântuitorului Hristos, eu m-am dus la prima slujbă. La pangar atenţia mi-a fost atrasă de o icoană a Sfântului Nicolae. Tot drumul spre casă mă încălzea sentimentul de evlavie pentru noua icoană.

Când însă am intrat cu ea în casă, fiica mea a luat icoana în mâini şi imediat a dat-o la o parte cu dispreţ, spunând: „De ce ai mai cumpărat-o? Şi aşa ai prea multe icoane şi mai spui că nu ai bani nici măcar de pâine!"

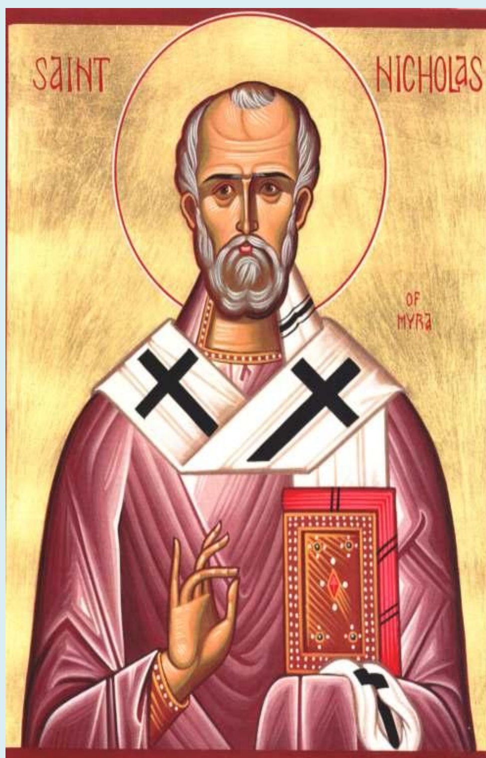
Cu durere în suflet, i-am răspuns: „Eu nu-ţi impun să crezi. Dar despre Dumnezeu şi icoane te rog să nu vorbeşti niciodată urât. Nu judeca ceea ce nu ştii!" Câteva ore mai târziu, maşina în care se afla ea a avut un accident. Dintre pasagerii celor două maşini care s-au ciocnit, doar ea a suferit; ceilalţi s-au ales numai cu o sperietură, pe când fiica mea avea fractură de bazin, o puternică comoţie cerebrală, răni la cap, la faţă, la mâini şi la picioare.

I-am spus că toate acestea i-au fost date ca o lecţie pentru atitudinea ei neserioasă faţă de icoane şi credinţă. M-am rugat Sfântului Nicolae pentru iertarea şi

însănătoşirea ei. În prezent, fiica mea este sănătoasă. Din păcate, ea nu a ajuns încă la o credinţă fermă, deşi nu mai are nici-o îndoială.

Liubovi Nikitina,
Oraşul Kaliningrad

Pedepsirea hulitorului

Un stareţ grec, Iacob de Eubei (+ 1990), povestea că în mănăstirea de călugări Sfântul Nicolae din Galata, un păstor păştea împreună cu oile sale şi oile mănăstirii, căreia îi dădea o parte din brânză şi din lână. Însă într-o zi răutatea l-a biruit, îndemnându-l să-şi însuşească pe nedrept oile mănăstirii. În ciuda rugăminţilor şi poveţelor fraţilor, el nu se pocăia, ci stăruia în fărădelegea sa.

Atunci, duminică, după Sfânta Liturghie, egumenul, în veşmintele cu care oficiase, a luat cădelniţa, icoana Sfântului Nicolae şi a urcat pe un munte, de unde se vedea bine satul păstorului. Era mijlocul verii, vremea treierişului.

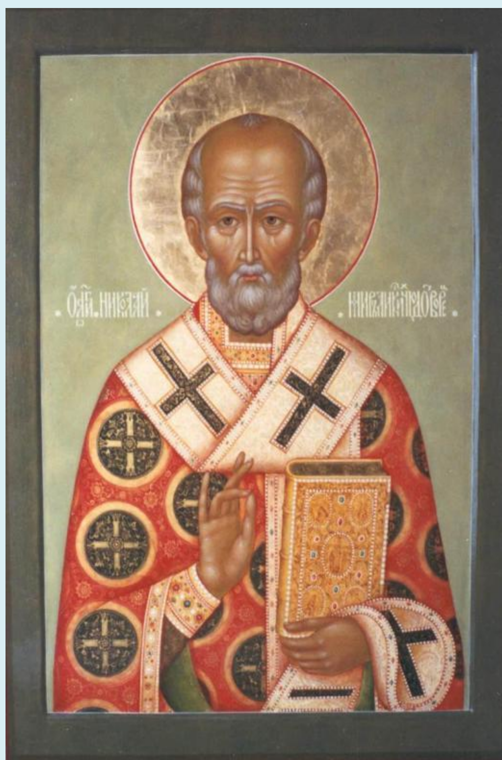
Fiecare om treiera pe câmpul său. Egumenul s-a rugat, a îndreptat icoana Ierarhului Nicolae spre sat şi a spus: „Sfinte Nicolae, întrucât tu eşti Făcător de minuni, pedepseşte-l pe omul care a nedreptăţit mănăstirea. Căci datorită acestor oi nădăjduiam să ne putem întreţine”.

Spunând acestea, cu toate că cerul era senin, fără nici un nor, s-a auzit un tunet şi câmpul păstorului a fost lovit de fulger. Păstorul, familia lui şi întreaga lor gospodărie au ars, fără însă ca fulgerul să facă vreo pagubă altuia dintre locuitorii

satului care treierau prin apropiere. Într-adevăr, „Înfricoşător este lucrul de a cădea în mâinile Dumnezeului Celui Viu!” (Evr. 10; 31).

„Lumina Ortodoxiei”

Duşmanii Bisericii

Până la sfârşitul anilor ’50 la noi se slujea în Biserica Sfântul Nicolae. Încă înainte de a fi dărâmată, un oarecare Iastrebov a tras cu arma în crucile bisericii. Peste câteva zile a nimerit sub roţile unei căruţe şi a rămas fără picioare. Striga de durere, dar mulţi din cei care erau de faţă în momentul accidentului nu s-au putut apropia de el. O putere nevăzută îi oprea. Nici soţia lui nu a putut face nimic ca să-l salveze. El a rămas acolo, sub roţi, mult timp. Într-un târziu a fost totuşi scos, dar picioarele i-au rămas ţepene până la sfârşitul vieţii. A trăit puţin. Până azi mulţi săteni îşi amintesc despre aceasta întâmplare. Nu au murit de moarte bună nici cei care au participat la dărâmarea bisericii.

Viaceslav,
regiunea Ivanovo

Visul

Pe când eram directorul unei case de cultură, am fost invitat într-un an să petrec Revelionul la restaurant. Deşi era în Postul Crăciunului [notă: calendarul vechi], m-au ispitit banii propuşi şi am căzut de acord. În ajunul petrecerii am avut un vis. În biserica noastră se află moaştele Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Toţi cei prezenţi în biserică se apropiau şi le sărutau. A venit şi rândul meu. Dar atunci când am vrut să sărut moaştele, Sfântul Nicolae s-a ridicat, m-a împins la o parte şi a început să mă certe în faţa tuturor.

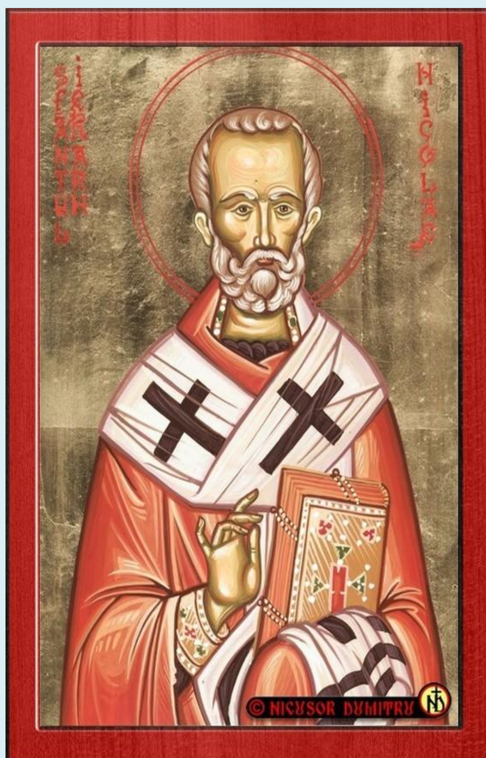
De ruşine şi de frică, m-am trezit şi mult timp nu am putut să adorm. Mă rugam şi plângeam, însă nu mi-am schimbat hotărârea. Nu voiam să ratez şansa de a câştiga jumătate din salariu într-o singură seară. Mult timp sentimentul de frică şi ruşine nu m-a părăsit. Din cauza lui am avut şi alte necazuri, căci nu poţi rămâne curat în timp ce te scalzi într-o băltoacă.

Toţi banii câştigaţi au mers pentru medicamentele fiicei mele, care s-a îmbolnăvit din senin. Eram disperat, fiind conştient de păcatul meu. Nişte oameni cu suflet bun mi-au dat o iconiţă şi viaţa sfântului. Pe icoană era exact chipul sfântului din visul meu. În fiecare zi îi cer iertare sfântului pentru că îi port cu nevrednicie

numele, îi cer ajutorul şi ocrotirea. Şi ştiu că, deşi sunt păcătos, plăcutul lui Dumnezeu nu mă va lăsa să pier.

Nicolae Ivanenko,
oraşul Velelka, regiunea Minsk
Belarus

Încremenirea Zoiei (O Minune ce a zguiduit lumea ortodoxă)

În anul 1956, când la putere era N. S. Hruşciov, a avut loc un eveniment care a zguduit întreaga lume ortodoxă – „încremenirea Zoiei”. Vom relata pe scurt această minune, care s-a întâmplat în Samara (pe atunci Kuibâşev).

O muncitoare a uzinei de ţevi, pe nume Zoia, a hotărât să întâmpine Revelionul împreună cu prietenii săi. Mama ei, o femeie credincioasă, s-a opus acestei petreceri, pentru că era postul Crăciunului. Zoia nu i-a dat ascultare. De Revelion s-au adunat toţi prietenii, cu excepţia logodnicului Zoiei, care fusese reţinut undeva. Cânta muzica şi toţi dansau, numai Zoia nu avea cu cine. Supărată, a luat de pe perete icoana Sfântului Nicolae, spunând: „Dacă nu este Nicolae al meu, voi dansa cu Sfântul Nicolae!” La rugămintea prietenelor să nu facă aşa ceva, ea a răspuns cu obrăznicie:

„Dacă Dumnezeu există cu adevărat, atunci să mă pedepsească!” Cu aceste cuvinte, a început să danseze. La a treia rotire, cameră s-a umplut de un zgomot puternic, s-a ridicat un vârtej şi a fulgerat. Toţi au fugit speriaţi din casă. Doar Zoia a rămas încremenită, cu icoana în braţe – era ca o stană de piatră şi rece ca marmura.

Nu au putut s-o mişte din loc, picioarele îi erau parcă înfipte în pământ. Cu toate că nu dădea nici un semn de viaţă, Zoia era vie: inima îi bătea. Din acel moment, ea nu a mai putut bea şi mânca. Medicii se străduiau din răsputeri s-o readucă în simţire.

Vestea despre minune s-a răspândit cu iuţeala fulgerului prin oraş. Mulţi veneau să vadă „încremenirea Zoiei”.

Însă peste un timp, autorităţile au interzis aceste vizite şi au pus miliţieni să păzească locuinţa şi să le spună celor veniţi în oraş şi celor curioşi că nu s-a întâmplat nici o minune.

Cei care erau la post, auzeau însă noaptea cum Zoia striga: „Mamă! Roagă-te! Pierim în păcate! Roagă-te!”

Comisia medicală a confirmat că inima fetei continua să bată, cu toate că ţesutul era tare ca piatra (nu puteau să-i facă injecţii, acele se rupeau). Preoţii chemaţi, după citirea anumitor rugăciuni, nu puteau lua icoana din mâinile fetei.
În ziua Crăciunului a venit şi părintele Serafim (Tiapocikin, pe atunci încă părintele Dimitri). El a săvârşit o slujbă cu sfinţirea apei şi a stropit cu aghiazmă camera în care se afla Zoia. După aceea s-a apropiat de ea şi a luat din braţele ei înţepenite icoană (*Conform unor mărturii, icoana a fost luată din mâinile Zoiei de către un alt preot.*) şi a spus: „Nu ne-a rămas decât să aşteptăm un semn în Ziua cea Mare!” (*Ziua cea Mare (Velikii Deni, în Ib. ukraineană) – Paştele (nota trad.).*)

În ajunul Bunei-Vestiri, un bătrân venerabil s-a apropiat de miliţienii care stăteau de pază, cerându-le permisiunea să intre în casă. A fost refuzat. El a apărut însă şi a doua zi. De asemenea, a fost refuzat. A treia zi, chiar de Buna-Vestire, în sfârşit, i s-a permis să intre. Cei care stăteau de pază auzeau cum bătrânul îi spunea Zoiei: **„Ei, ai obosit să tot stai în picioare?”**

A trecut timpul şi bătrânul nu mai ieşea. Când miliţienii au intrat în casă, el nu mai era acolo. Ei erau convinşi că acest bătrân a fost însuşi Sfântul Nicolae. Zoia a rămas încremenită patru luni (128 de zile), până la Paşti, care în acel an era pe data de 23 aprilie (6 mai pe stilul nou). În noaptea Sfintei Învieri, Zoia striga:„Rugaţi-vă! Cât este de înfricoşător, pământul arde! Lumea piere în păcate! Rugaţi-vă!” Din acel moment, ea a început să-şi revină. În mâini şi în picioare i-a reapărut viaţa. A fost culcată în pat, dar continua să strige şi să-i îndemne pe cei din jur să se roage pentru pace, pentru cei în păcate, pentru pământul plin de fărădelegi.

- Cum ai trăit tot acest timp? o întrebau. Cine te hrănea?

- Turturelele, ele mă hrăneau, le răspundea Zoia.

Prin rugăciunile Sfântului Nicolae, Dumnezeu S-a milostivit de ea şi a iertat-o.

Toate cele întâmplate au zguduit atât de mult oraşul Kuibâşev şi localităţile din jur, încât mulţi au început să creadă în Dumnezeu. Toţi se grăbeau să ajungă la biserică, cei nebotezaţi se botezau, cei ce nu aveau cruciuliţe şi le cumpărau – cruciuliţele se cumpărau în cantităţi enorme, încât nici nu ajungeau la toţi.

După mulţi ani de la acest eveniment, Arhimandritul Serafim (Tiapocikin) a fost întrebat despre întâlnirea sa cu Zoia. El însă evita să răspundă, îşi aminteşte protoiereul Anatoli Litvinko, clericul eparhiei Samara:

„L-am întrebat pe părintele Serafim: «Părinte, dumneavoastră aţi luat icoana din mâinile Zoiei?» El, smerit, a plecat capul şi după tăcerea lui am înţeles: Da!” Părintele ascundea aceasta din smerenie, dar şi pentru că autorităţile puteau să-l aresteze din nou din cauza mulţimii de oameni care venea la el, a doritorilor să se închine icoanei făcătoare de minuni a Sfântului Nicolae, care se afla în biserica unde slujea el. Cu timpul, autorităţile au cerut ca icoana să fie luată şi ascunsă de lume. Ea a fost dusă în altar.

Nu demult, presa a început din nou să se intereseze de acest caz.

Iată câteva extrase din ziarul „Komso-molskaia pravda”:

„Mulţi credincioşi din Samara o cunosc pe pensionara Anna Ivanovna Fedotova. «În acele zile am fost de două ori în casa Zoiei, îşi aminteşte Anna Ivanovna, veneam de departe. Casa era înconjurată de miliţieni. Am hotărât să întreb despre cele întâmplate pe unul din ei. Am zărit un miliţian tânăr, care tocmai ieşea pe poartă. L-am ajuns din urmă şi l-am întrebat: „Spuneţi-mi, este adevărat că Zoia a încremenit?”

El a răspuns: „Mă întrebi exact ca şi soţia mea, însă eu nu-ţi voi spune nimic, ci mai bine priveşte singură…” El şi-a scos de pe cap chipiul şi mi-a arătat părul albit: „Vezi? Este mai grăitor decât orice cuvânt. Noi am semnat şi ni s-a interzis să vorbim despre aceasta. Dar dacă ai şti cât de frică mi s-a făcut când o priveam pe această fată împietrită!»”

Recent, un om ne-a relatat ceva nou despre minunea din Samara. Este vorba de un om respectat de întregul oraş, parohul Bisericii Sfânta Sofia, preotul Vitali Kalaşnikov:

„Mătuşa mamei mele, Anna Pavlovna Kalaşnikova, în 1956 lucra în calitate de medic la Salvare, în Kuibâşev. În acea zi, dimineaţa, ea a venit la noi şi ne-a spus: «Voi dormiţi, dar oraşul e demult în picioare!» şi ne-a povestit despre tânăra încremenită. Ne-a mai spus că (deşi semnase să nu spună nimănui nimic) în acel moment ea venea de acolo. O văzuse pe Zoia, care era ca o stană de piatră. Văzuse şi icoana Sfântului Nicolae în braţele ei. Încercase să-i facă o injecţie, însă toate acele se rupseseră. Toţi am rămas zguduiţi de cele povestite. A. P. Kalaşnikova a lucrat la Salvare încă mulţi ani. S-a stins din viaţă în 1996. Eu m-am preoţit înainte de moartea ei. Mai sunt în viaţă şi azi cei cărora le-a povestit ea despre Zoia în acea dimineaţă. (*Komsomolskaia Pravda, 2 septembrie, 1977.*)“

Valentina Nicolaevna M. (oraşul Belgorod) îşi aminteşte: „Venisem la părintele Serafim. Peste noapte am rămas în casa Mariei Romanovna, unde s-au adunat mai mulţi creştini. Din cauza căldurii, nu puteam să dorm. Doi tineri au ieşit afară să respire aer curat şi, în urma lor, am ieşit şi eu. Am început să vorbim. Din discuţie am aflat că erau studenţi la seminar. I-am întrebat despre Zoia. Când se întâmplase minunea, ei erau copii. Această minune îi adusese la credinţă şi la Dumnezeu. Acum erau fiii duhovniceşti ai părintelui Serafim şi mărturiseau că părintele Serafim fusese cel care luase icoana din mâinile Zoiei.”

…După slujbă, starosta bisericii, preoteasa Ekaterina Lucina (în călugărie maica Serafima), m-a întrebat: «Te-ai închinat la icoana făcătoare de minuni a Sfântului Nicolae?»

«Da», am răspuns.

«La care anume?» I-am arătat icoana mare a Sfântului Nicolae de lângă perete.

Preoteasa a spus: «Trebuie să te închini la cea de pe analog. Părintele nostru a luat-o din mâinile Zoiei. Dar despre aceasta să nu spui numănui; ni s-a interzis. Părintele poate fi din nou arestat».

Copiii duhovniceşti ai părintelui mărturisesc că din Kuibâşev a venit o femeie credincioasă care, atunci când l-a văzut pe părintele Serafim, a recunoscut în el pe părintele care luase icoana din mâinile Zoiei. Se pare că nu întâmplător, cu binecuvântarea părintelui Serafim, în biserica din satul Rakitnoe, la icoana

Sfântului Nicolae şi la Răstignirea Domnului, de 35 de ani, ard candele neadormite.

Elisaveta Konstantinovna Fofanova, fiica duhovnicească a părintelui, l-a întrebat odată: „Părinte, dumneavoastră aţi luat icoana de la Zoia?”

El ia răspuns: „La ce vă trebuie să ştiţi aceasta? Nu mă mai întrebaţi.”

O altă fiică duhovnicească, de asemenea, l-a întrebat: „Părinte dumneavoastră aţi fost în Kuibâşev şi aţi luat icoana din mâinile Zoiei, săvârşind astfel o minune?”

Părintele a răspuns: „Copila mea, minunile le face doar Dumnezeu, iar noi, nevrednicii, le primim prin rugăciuni.”

Din amintirile Alexandrei Ivanovna A.: „În a cincea săptămână din Postul Mare, în 1982, am sosit în Rakitnoe. Am îndrăznit să-l întreb pe părintele: «Părinte, unde este icoana Sfântului Nicolae, pe care aţi luat-o de la Zoia?»

El m-a privit cu severitate. S-a aşternut o linişte adâncă. De ce mi-am amintit anume despre această icoană? În Kuibâşev, rudele mele locuiau pe aceeaşi stradă cu Zoia. Când s-au întâmplat toate acestea eu aveam 14 ani. Pentru ca lumea să nu se adune în jurul casei, seara se stingea lumina. Strigătele Zoiei îi îngrozeau însă pe toţi. Un tânăr miliţian, care era de pază, a încărunţit din această cauză. Rudele mele, ca martori oculari la tot ce se întâmpla, au devenit credincioşi şi au început să meargă la biserică. Minunea «încremenirii Zoiei» s-a întipărit adânc în mintea mea.

În momentul când părintele mă privea, m-a fulgerat un gând: «Vai de mine!»

Părintele a spus: «Icoana e în biserică, pe analog. Au fost şi timpuri când ni s-a poruncit s-o scoatem definitiv din biserică, şi a mai adăugat apoi: Sunteţi prima căreia i-am spus acestea». Peste două săptămâni, părintele s-a stins din viaţă”.

Iată ce a relatat Klavdia Ivanovna Petrunenko din Sankt-Petersburg, fiica duhovnicească a Mitropolitului Nicolae (Iaruşevici) - *Mitropolitul Nikolae Iaruşevici (1891-1961), doctor în teologie, propovăduitor renumit, în 1914 este tuns călugăr şi hirotonit ieromonah. Din 1919 – arhimandrit, stareţ al Lavrei Aleksandro-Nevsk. Din 1929 – episcop, din 1941 – mitropolit al Kievului, din 1942 – administrator al Patriarhiei Moscovei; în 1944 este numit la Catedrala din Krutiţk. A depus multe eforturi diplomatico-bisericeşti. Este înmormântat la Lavra*

Troiţe-Serghiev: „L-am întrebat pe Vlădica dacă a fost în Kuibâşev şi dacă a văzut-o pe Zoia. Vlădica a răspuns: «Am fost acolo, m-am rugat, însă icoana de la Zoia nu eu am luat-o – nu era încă momentul. Icoana a luat-o părintele Serafim (pe atunci încă preotul Dimitri).»

Cu puţin timp înainte de moartea părintelui Serafim, eu am fost la biserica din Rakitnoe. Acolo, în altar, în partea dreaptă de la pristol, am văzut icoana Sfântului Nicolae. În timpul discuţiei cu părintele Serafim în chilie, eu l-am întrebat: «Părinte, în altar am văzut o icoană a Sfântului Nicolae – este aceea care a fost la Zoia?»

«Da», a răspuns el. Despre Zoia n-am mai vorbit.”

Despre evenimentele din Kuibâşev îşi aminteşte şi protoiereul Andrei Andreevici Savin, care în acea vreme era secretar al eparhiei Samara: „Pe atunci episcop era Prea Sfinţitul Ieronim. Dimineaţa, eu am observat câţiva oameni care se îmbulzeau lângă o casă. Spre seară numărul lor ajungea la o mie. Au fost puse patrule, dar la început nu se atingea nimeni de ei. Mai târziu patrulele au început să împrăştie mulţimea, sub pretextul «încălcării liniştii locuitorilor şi a circulaţiei», însă mulţimea continua să crească. Mulţi veneau din satele de prin apropiere.

Erau zile încordate. Bineînţeles că lumea aştepta de la noi explicaţii, însă nici un preot nu se apropia de casă. Se temea. Pe atunci, noi toţi eram urmăriţi. Toţi preoţii erau înregistraţi şi erau numiţi şi destituiţi din post de către un reprezentant din comitetul executiv. În orice moment, oricare dintre noi putea rămâne fără serviciu şi, respectiv, fără surse de trai. Iar evenimentul care se ivise le oferea o ocazie prielnică de a se răfui cu noi!

În curând, printre credincioşi a început să circule zvonul că Zoia a fost iertată şi că în ziua Sfintelor Paşti ea va învia. Prin oraş au început să se plimbe cete de comsomolişti, care «demascau» cu însufleţire şi susţineau sus şi tare că ei intraseră în acea casă şi nu văzuseră nimic. Aceasta a pus şi mai mult paie pe foc. Aşa că şi cei care într-adevăr nu crezuseră la început în minune sfârşiseră prin a se îndoi: «Se pare că lumea are dreptate, deşi nu în totalitate. Nu mă îndoiesc însă că în casa de pe strada Cikalov s-a întâmplat ceva!» (*Voljskii Komsomoleţ, 2 septembrie, 1990.)*

Arhiepiscopul Evsevii de Samara şi Sârzansk, în concluzie, îşi exprimă propria opinie despre cele întâmplate: „Martori la această minune sunt numeroşi oameni. Despre ea, personal am aflat în 1957, în timpul studiilor mele la seminar. Nu era

nici o îndoială: ne aflam, într-adevăr, în faţa unei mari minuni! În acei ani grei, când biserica era prigonită şi batjocorită de autorităţile atee, acest caz, al arătării minunate a puterii dumnezeieşti, a făcut senzaţie. Şi nu doar printre locuitorii din Samara.

Minunea cu Zoia a fost o lecţie pentru noi toţi. Căci faţă de obiectele sfinte trebuie să ne purtăm cu evlavie. A fost, totodată, o lecţie şi pentru necredincioşi: nu te obligă nimeni să crezi, dar nu batjocori obiectele sfinte, căci vei fi pedepsit! Dacă necredincioasa Zoia nu s-ar fi atins de icoană, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Asemenea minuni au fost multe de-a lungul timpului: necredincioşii care atingeau obiectele sfinte erau pedepsiţi. Afonie, de exemplu, în Ierusalim, în momentul înmormântării Maicii Domnului, a vrut să-i răstoarne sicriul. În văzul tuturor, îngerul Domnului i-a tăiat mâinile. Sunt cunoscute cazuri când cineva dădea jos clopotele bisericii şi, împreună cu ele, cădea şi el.

Da, în acele vremuri, oamenii aveau mare nevoie de minuni. Şi minunile apar atunci când este mare nevoie de ele, atunci când hotărăşte Dumnezeu. *(Blagovest: Samarskaia Hristianskaia Gazeta, 1992, nr.l, p.7; nr.3, p.5.)*
După ce a luat icoana din mâinile Zoiei, părintele Dimitri (Tiapocikin) a fost denunţat şi i s-a intentat un nou dosar, iar Mitropolitul Ieronim a fost destituit din funcţie.

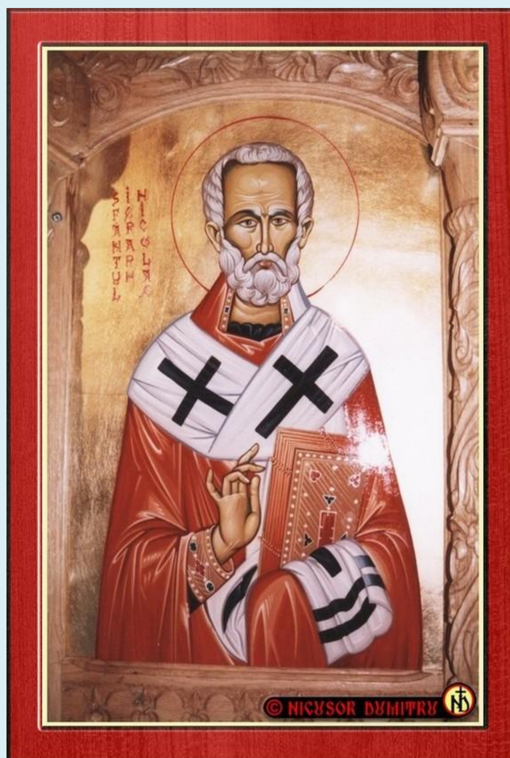
Iată ce a povestit în 1989 egumenul Gherman, reorganizatorul schitului Optina (în anii ’50 el slujea în catedrala din Kuibâşev): „Despre ceea ce nu am văzut, nu voi vorbi; voi împărtăşi doar ceea ce ştiu. Strada a fost încercuită de miliţieni şi s-au adunat semnături pentru a păstra tăcerea. Împuternicitul comitetului executiv l-a sunat pe parohul catedralei şi l-a rugat ca el să anunţe lumii că nu s-a întâmplat nici-o minune.

Părintele i-a răspuns: «Permiteţi-mi să merg să văd şi să le spun oamenilor ceea ce am văzut!» Împuternicitul a căzut pe gânduri şi a promis că va reveni. Telefonul a sunat peste o oră. I s-a spus părintelui că nu mai trebuia anunţat nimic. Deoarece printre oameni circulau multe zvonuri, chiar şi ziarele orăşeneşti nu au putut trece cu vederea evenimentul. Ele îl prezentau însă ca «o minciună a popilor». La puţină vreme de la acest eveniment, părintele Serafim a fost condamnat la trei ani de închisoare.”

I s-a interzis să vorbească despre aceasta, iar, după ce s-au scurs cei trei ani, a fost trimis să slujească într-un sătuc îndepărtat din regiunea Dnepropetrovsk. Mai târziu a fost transferat în satul Mihailovskoe.

Extras din cartea „Stareţul din Belgorod.
Arhimandritul Serafim (Tiapocikin)”,
(Lavra Troiţe- Serghiev,

Pedeapsa

Vreau să povestesc despre Biserica Sfântul Nicolae din satul Pelgora, raionul Tosnensk, în preajma căruia mi-am petrecut copilăria. La începutul războiului, în ea încă se mai slujea, însă din 1942, când s-a hotărât evacuarea populaţiei, a fost închisă. După război, când m-am întors în sat, am găsit biserică întreagă şi neatinsă: din depărtare i se vedeau crucile, care străluceau în soare. Erau foarte frumoase, din cristal înrămat în metal, reflectând razele soarelui. În biserică toate se păstraseră neatinse: icoanele, podoabele, obiectele de cult, pictura. Doar slujbe nu se mai ţinuseră.

În anii ’50, în sat şi-au făcut apariţia nişte necunoscuţi, care au început să scoată tot din biserică şi să încarce în maşini, plecând într-o direcţie numai de ei ştiută. Noi, copiii, urmăream toate acestea de la geamurile şcolii, care se afla vizavi de biserică. După lecţii, alergam să strângem de pe jos iconiţele şi cruciuliţele căzute din maşini. Bunicul meu, fost staroste, plângea. Nu a mai putut afla nimic despre soarta obiectelor de cult. Biserica a fost transformată în depozit şi apoi în sală de dans. Mai târziu a fost lăsată în paragină şi în batjocură oamenilor necredincioşi.

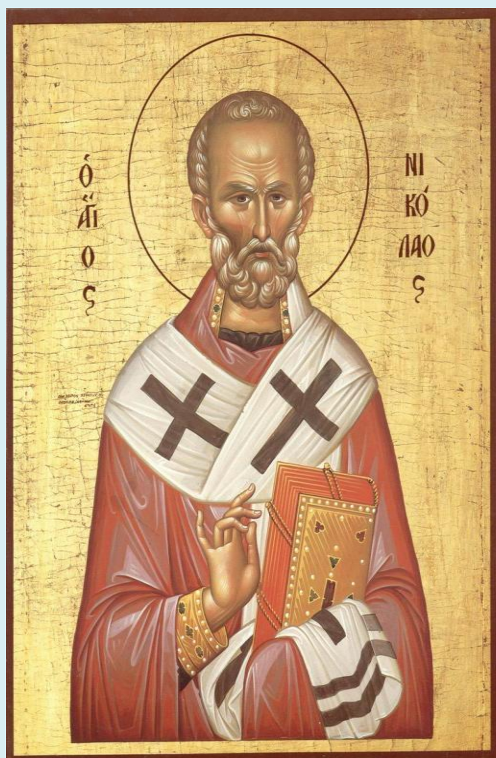
În altar, pe perete, rămăsese însă fresca având chipul Sfântului Nicolae, de mărime naturală. Credincioşii se rugau şi se închinau în faţa ei.

Primarul satului, împreună cu fostul preşedinte de colhoz, un necredincios, la rugămintea unei învăţătoare cărea îi era frică să treacă pe lângă biserică, au acoperit însă cu vopsea fresca. Peste un timp, fiul necredinciosului a murit într-un accident, chiar în faţa bisericii. Familia i s-a destrămat, iar el a plecat din sat. După o congestie cerebrală, primarul a orbit. Restul vieţii şi l-a petrecut neajutorat, îngrijit de soţia sa. Toţi credincioşii afirmau: „Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că a pângărit lucrurile sfinte!”

Îmi este greu să privesc biserica. Părintele din Liubani a fost la noi. Ne-a spus că este greu de reconstruit biserica, pentru că nu sunt resurse.

Lidia Erohina,
oraşul Sankt-Petersburg

De o sută de ori

Împreună cu soţul meu am cumpărat o maşină veche, dar destul de bună. Pe părintele meu duhovnic, Igor Filin, l-am rugat să ne-o sfinţească. După sfinţire am primit de la o soră de-a mea duhovnicească, Elena, o iconiţă cu Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. De atunci nu ne-am mai despărţit de ea.

S-a întâmplat ca într-o zi să parchez lângă piaţă. După ce am cumpărat cele necesare, de cele zece ruble rămase mi-am luat un ziar. Vânzătorul mi-a dat restul – nouăzeci de ruble şi câteva copeici, ca şi cum aş fi dat o sută. La început nu mi-am dat seama, însă, pe măsură ce mă apropiam de maşină, am realizat că vânzătorul greşise: când am intrat în piaţă aveam doar o bancnotă de zece ruble.

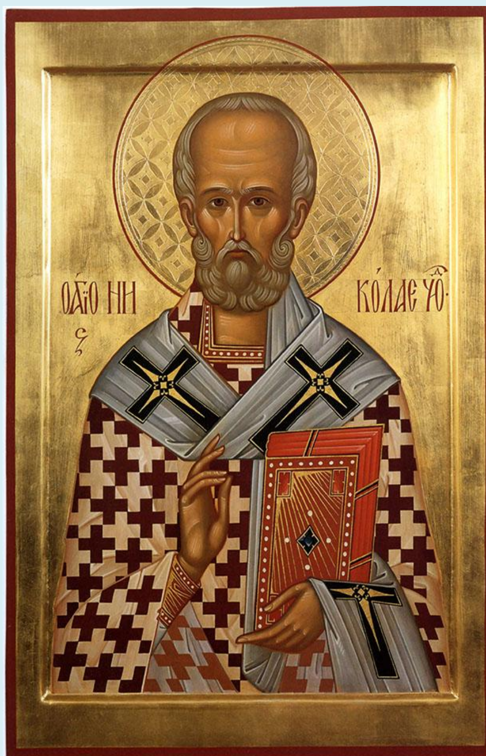
Tot gândindu-mă dacă să înapoiez banii sau nu, am hotărât să-i păstrez: doar nu-i furasem, ci îi primisem, chiar dacă din greşeală. Dar maşina nu pornea, cu toate că încercam în fel şi chip. Sfântul Nikoluşka încerca să mă înţelepţească şi să nu mă lase să greşesc, însă eu am ieşit din maşină şi am cerut ajutorul altui şofer.

Când a urcat el, maşina a şi pornit, de se mira cum de eu nu am reuşit. Am plecat fără să înapoiez banii. La scurt timp au urmat câteva accidente, unul după altul, care ne-au golit însutit buzunarele.

De abia atunci am alergat la spovedanie şi la icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, din biserică.

Tatiana Smirnova,
oraşul Sankt- Petersburg

Camera Sfântului Nicolae

Un fost lucrător NKVD, Dimitri Efimov, a relatat următoarea întâmplare:

În vara anului 1938 a fost repartizat în raionul Novoderevensk. Trebuia să-şi caute o locuinţă, însă acest lucru s-a dovedit a fi greu, întrucât cei care veniseră înaintea lui ocupaseră cele mai bune case. Lucrătorii administraţiei locale au hotărât să-i închirieze o cameră la o femeie văduvă. Ea le-a spus că nu se poate acest lucru, deoarece camera aparţine Sfântului Nicolae.

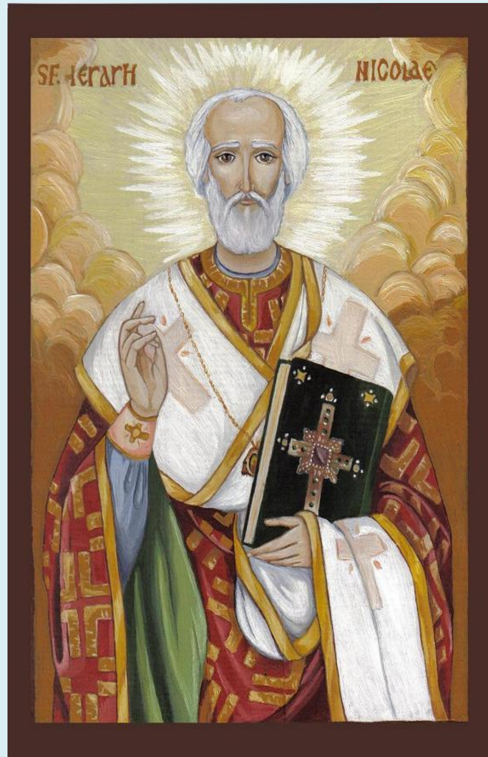
Cerându-i să descuie camera, au intrat şi au văzut o icoană mare, de la podea până în tavan, a Sfântului Nicolae. Cu toate lacrimile sărmanei văduve, icoana a fost urcată în podul casei. În cele din urmă femeia s-a dat bătută. Oricum, sfântul nu va lăsa pe nimeni să-i ocupe camera. Cei de faţă au râs. Dimitri şi-a adus bagajele în cameră, a încuiat-o cu cheia şi a plecat la serviciu.

Era o zi frumoasă de iunie, când din senin a început să tune şi să fulgere. Prin geam, Dimitri a observat un incendiu chiar în acea parte a satului unde închiriase camera. A alergat într-un suflet: ardea casa sărmanei văduve. Vecinii şi chiar gazda povesteau cum a apărut pe cer un nouraş „ca un pumn”, a tunat şi fulgerul a lovit exact în acea cameră închiriată de lucrătorul de la NKVD.

Casa a ars complet. Astfel Sfântul Nicolae nu a permis nimănui să ocupe camera unde se afla icoana cu chipul său, care de altfel a rămas neatinsă. Stăpâna casei a primit o asigurare din care şi-a ridicat o casă nouă, mulţumindu-i Sfântului Nicolae pentru ajutorul şi mila sa.

„Blagovest”, Riazan

Bătrânul din gară

Cine nu-l cunoaşte pe Sfântul Nicolae cel Milostiv? Numele lui este rostit nu numai de creştini, ci şi de oameni de alte confesiuni. Icoane cu chipul lui pot fi întâlnite atât în biserici şi în casele oamenilor, cât şi în îndepărtata tundră, în taiga, în iurtele nomazilor, precum şi în cabanele vânătorilor.

Multe s-au scris despre ajutorul lui, dar se pare că multe au rămas şi nescrise. Cine a trăit în China cunoaşte că mulţi chinezi şi buriaţi îl cinstesc pe sfântul lui Dumnezeu. Nu o dată Sfântul Nicolae i-a salvat pe cei care l-au chemat în rugăciune. Despre o astfel de întâmplare vrem să povestim şi noi.

Într-o gară din oraşul Hrabrin se găsea icoana Sfântului Nicolae, ocrotitorul călătorilor. Ea a fost împrejmuită cu un gărduţ, iar alături se afla un mic sfeşnic. Lângă sfeşnic, într-o cutie, erau lumânări. Rusul este obişnuit ca la orice lucrare a sa să ceară binecuvântarea Domnului. Înainte de călătorie, oamenii se apropiau de icoană, aprindeau lumânări, puneau banii alături, în cutie (niciodată nu s-a întâmplat ca ei să dispară) şi se rugau sfântului. Deseori, în faţa icoanei puteau fi văzuţi şi chinezi care se rugau în genunchi. La ieşirea din gară ajungeai în cealaltă parte a oraşului, numită Pristăni, care ducea la râul Sungari – un râu mare şi lat. Locuitorii îl numeau „vicleanul”, pentru că se întâmpla ca liniştitul Sungari să se acopere brusc cu valuri mari, ameninţând astfel să scufunde bărcile.

Barcagiilor, care în acel moment se aflau pe râu, le venea foarte greu să le menţină la suprafaţă. Au fost şi cazuri când valurile le-au răsturnat.

Odată, într-o astfel de furtună a nimerit şi un chinez. Cu toate că era marinar cu experienţă, el nu reuşea să învingă valurile, care îl ameninţau din toate părţile. Deodată şi-a amintit de icoana din gară şi a început să strige: „Bătrânul din gară, ajută!”

Mai târziu el povestea că dintr-o dată, în chip minunat, s-a trezit pe mal. După ce şi-a venit în fire, a alergat la gară, a căzut în genunchi în faţa icoanei şi printre lacrimi a povestit cum a fost salvat de acest „bătrân din gară” (aşa era numit sfântul de către chinezi, într-o rusă stâlcită).

Uneori sfântul se înfăţişa şi ca acuzator înfricoşător. Odată în gară era multă lume. În faţa icoanei stăteau credincioşi, ardeau lumânări. S-au apropiat şi câţiva soldaţi din armata roşie.

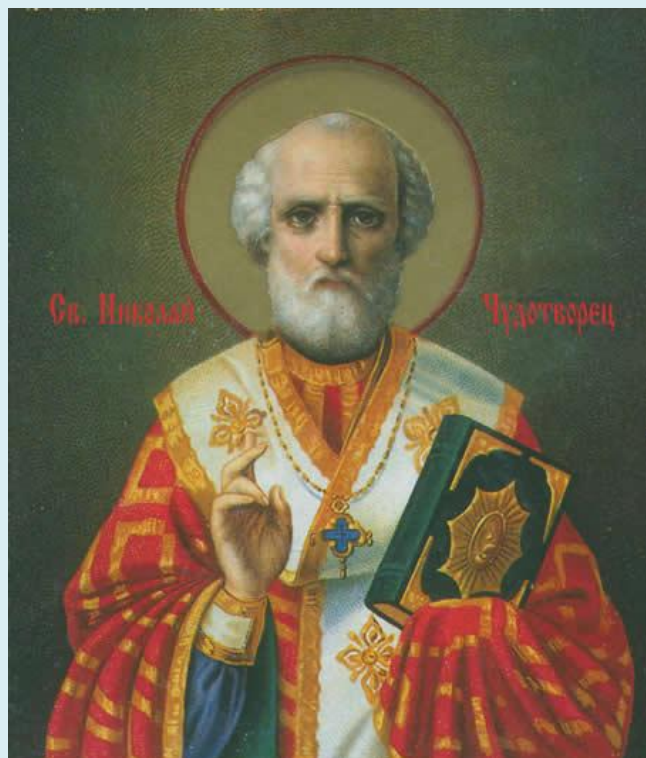
Unul dintre ei se lăuda: „Uite acum îmi aprind o ţigară de la candelă!”

Ceilalţi încercau să-l oprească: „Să nu faci asta! La ce-ţi trebuie?” El însă o ţinea morţiş: „Dacă există Dumnezeu, să mă pedepsească!” Cu aceste cuvinte, s-a aplecat deasupra icoanei, a aprins ţigara de la candelă şi, zâmbind, s-a întors la tovarăşii săi.

Soldatul avea atârnate la brâu câteva grenade. Dintr-o dată, inexplicabil, ele au explodat, rupându-l în bucăţi. Cu toate că explozia a fost puternică, nimeni din cei aflaţi în gară nu a suferit.

A. Kuzminskaia, „Sobornaia vesti“

Mâna pe Icoană

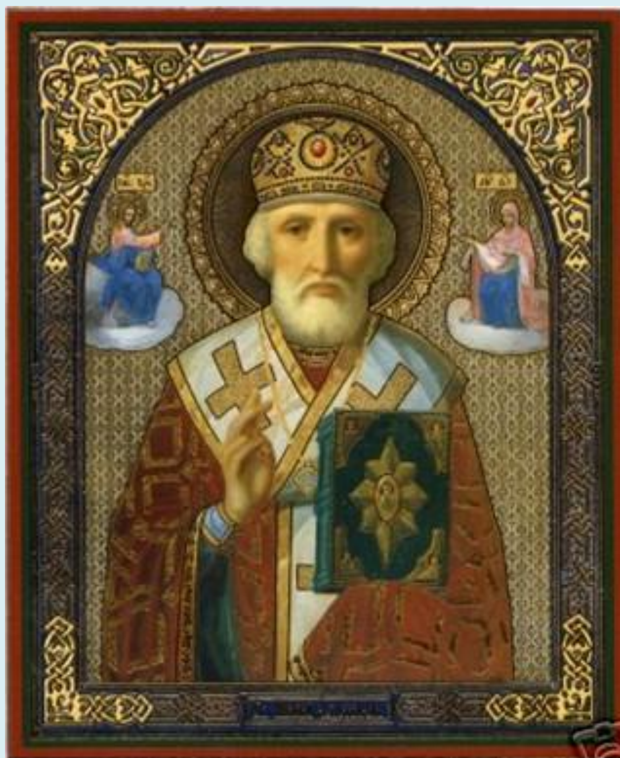

Bunica mea s-a născut în anul 1861 şi s-a stins din viaţă în 1943, în timpul războiului. Toată viaţa a locuit în satul Sajino, regiunea Smolensk. Ea avea o prietenă, la care mergea deseori să facă baie. Prietena locuia în satul vecin. Într-o zi, după baie, cele două bătrâne stăteau la masă şi îşi beau ceaiul. Deodată bunica a văzut cum din icoana Sfântului Nicolae a ieşit o mână. S-a speriat şi a început să strige: „O mână, o mână!” În aceeaşi clipă, din podul casei a sărit un bărbat, care a tras zăvorul de la uşă şi a fugit. Femeile au înţeles că era un tâlhar, care intrase în casă şi aştepta să adoarmă stăpâna. Auzind strigătul bunicii, el a crezut că ele iau văzut mâna pe care o întinsese şi a fugit. Aceasta a fost o minune! Două femei au fost salvate.

Nu departe de aceste locuri se află satul Miliukovo. În biserica satului se găseşte icoana Sfântului Nicolae. În zilele prăznuirii sfântului vine aici multă lume. În fiecare an, femeile aduceau în biserică papuci. Se spune că Sfântul Nicolae pleacă din biserică, încălţat în ei, la oamenii aflaţi în necazuri.

Ekaterina Sokolova,
oraşul Sâcevka,
regiunea Smolensk

Apărătorul familiei

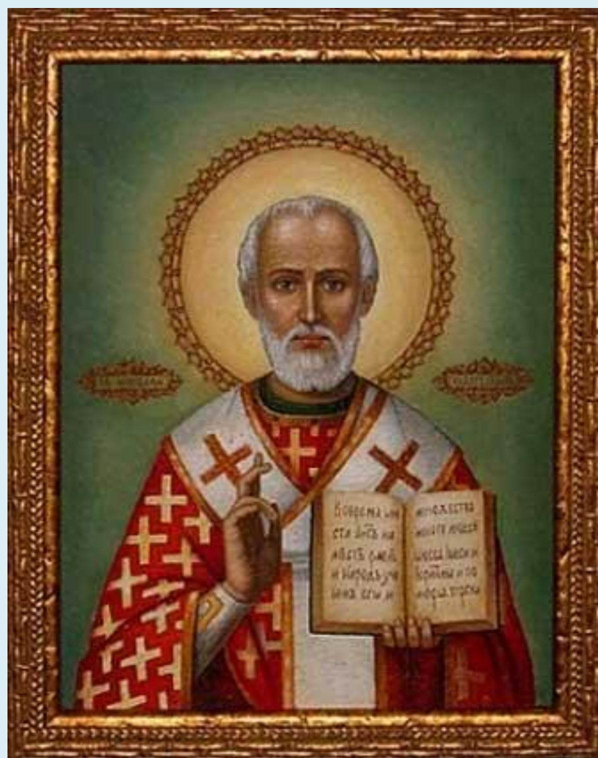
Scriu spre slava Sfântului nostru îndrăgit – Părintele Nicolae, Făcătorul de minuni, pe care îl socotim apărătorul familiei noastre. Nu demult, soţul meu a fost reţinut la poliţie. Toată noaptea am citit rugăciuni şi acatistul Sfântului Nicolae, iar dimineaţa, dintre toţi cei reţinuţi, doar el a fost eliberat şi, pe deasupra, fără nici o amendă – asta cu atât mai mult, cu cât putea să ajungă în instanţă.

Noi, vreme de mulţi ani nu am putut avea copii. Şi iată că Dumnezeu ne-a miluit şi am rămas însărcinată. După ce au trecut mai bine de patru luni din vremea sarcinii, am căzut, alunecând pe gheaţă, însă nu mi s-a întâmplat nimic, decât că m-am speriat uşor. Toţi s-au minunat de această întâmplare, însă eu ştiu că prin milostivirea Sfântului Nicolae, atunci când am căzut pe gheaţă, am simţit de parcă m-aş fi aşezat pe o pernă pufoasă.

Sfântul Nicolae este prezent în chip nevăzut în toată viaţa noastră şi chiar părintele Ioan Mironov i-a spus fiului nostru că simte acoperământul Sfântului Părinte asupra familiei noastre.

Evghenia Baranova
Sankt Petersburg

Ocrotitorul familiei noastre

S-a întâmplat odată să cumpăr o iconiţă cu chipul Sfântului Nicolae, pe care am agăţat-o pe perete. Eu am supravieţuit blocadei şi din această cauză mă doare deseori stomacul. O dată, la ora 4 dimineaţa, nemaiputând suporta durerea, am îngenuncheat şi am început să mă rog:

„Dacă mă auzi, Sfinte Nicolae, Făcătorule de minuni, ajută-mă, căci nu mai am putere!" Durerile, care mă chinuiau de câteva săptămâni, au încetat.

Peste o jumătate de an, sănătoasă şi plină de puteri, mi-am sărbătorit jubileul. Insă peste doi ani, pentru păcatele mele – în Postul Mare mergeam în vizite şi mă distram -, durerile au reînceput.

Din nou am îngenuncheat în faţa icoanei Sfântului Nicolae şi m-am rugat: „Sfinte părinte Nicolae, ajută-mă! Nu pot să merg, iar singură nu voi putea lupta cu boala mea. Voi aprinde câte o lumânare la fiecare icoană din Catedrala Sfântului Nicolae".

Durerea a început să dispară. A treia zi am putut să mă ridic din pat şi, împreună cu fiica mea, să plecăm din Sestroreţk, unde locuiesc, spre Petersburg, la Catedrala

Sfântului Nicolae. Sfântul m-a ajutat şi acolo. În biserică se vindeau doar lumânări scumpe, iar sfeşnice erau foarte multe. M-am speriat că nu-mi vor ajunge banii. Am cumpărat mai multe lumânări şi am început să aprind la fiecare sfeşnic câte una. Simţeam că nu-mi vor ajunge nici banii, nici lumânările, că nu-mi voi putea îndeplini promisiunea.

Deodată m-a strigat fiica: „Mamă, au adus lumânări mici şi ieftine!” Cât de mult m-am bucurat! I-am mulţumit Sfântului Nicolae pentru ajutorul grabnic. M-am dus la pangar ca să cumpăr lumânări şi pentru acasă, însă ele se terminaseră deja.

A treia oară m-a ajutat sfântul când, fiind bolnavă, în Săptămâna Luminată, m-am rugat lui fierbinte: „Vindecă-mă, pentru Învierea Domnului nostru Iisus Hristos!”

Odată, când deja purtam medalion cu chipul său, Sfântul Nicolae mi-a arătat în vis pericolul ce-o păştea pe fiica mea la serviciu. Ea şi-a dat atunci imediat demisia, iar peste trei luni a găsit alt serviciu, bun, chiar lângă casă.
Sfântul Nicolae m-a ajutat şi pe stradă, când nu puteam scăpa de un om rău. Veneam de la magazin, iar el m-a înhăţat strâns de mână şi a început să-mi spună multe vorbe urâte. În astfel de situaţii reuşeam de obicei să scap, însă de data aceasta – nicidecum. Am început chiar să plâng de disperare. Mi-era frică să nu mă târască în vreun loc întunecos, în plină zi, şi să nu poată nimeni să-mi sară în ajutor. Ce ruşine la vârsta mea! Am ridicat ochii spre cer şi am strigat: „Sfinte Nicolae, Făcătorule de minuni, ajută-mă să scap de el!” Bărbatul mi-a dat drumul la mână şi astfel am reuşit să fug.

Larisa,
oraşul Sankt-Petersburg

Minunea

Dumnezeu săvârşeşte nu doar minuni mari, ci şi unele mici, cum s-ar spune, cele de fiecare zi. În copilărie, deasupra patului meu era atârnată o iconiţă a Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Aproximativ de la vârsta de doi ani până la cinci, de două ori pe lună, dimineaţa găseam sub pernă o bomboană. Nimeni din rudele mele nu mi-a pus vreodată bomboane, ci, dimpotrivă, ei credeau că eu le ascundeam sub pernă. Poate că este greu de crezut, însă eu le mâncam şi eram încredinţat că erau trimise de Dumnezeu şi de Sfântul Nicolae. Această minune mi-a întărit credinţa. Acum eu cred cu tărie în ajutorul sfântului şi deseori mă rog lui. Iar Dumnezeu mă ajută întotdeauna.

„Sfânta Rusie”, oraşul
Lipeţk

Învăţătorul copiilor

O femeie între două vârste a venit în bisericuţa noastră. S-a rugat mult timp sfântului, cu lacrimi în ochi. Iată ce ne-a povestit. În satul nostru era o biserică mare şi frumoasă. În timpul puterii sovietice a fost închisă. Mai bine zis, a fost închisă pentru credincioşi şi deschisă pentru necredincioşi. Crucea de pe biserică a fost dată jos, geamurile sparte, iar obiectele sfinte, furate. Uşile bisericii erau deschise vraişte şi copiii veneau aici după lecţii pentru a se juca. Urcau în clopotniţă, se jucau de-a v-aţi ascunselea, strigau şi stricau ceea ce mai era întreg. Acasă, mama mă îndemna: „Ninuşka, să nu mergi să te joci în biserică. Iar când treci pe lângă ea, să te închini!”

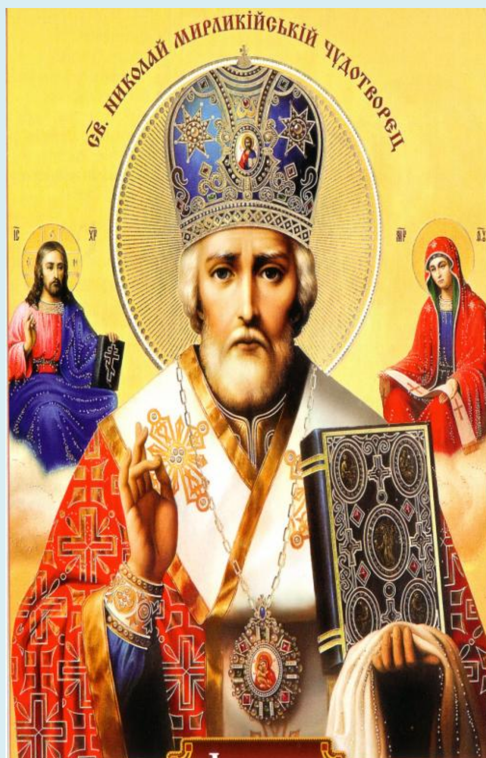
După lecţii, colegii mei de clasă se adunau în biserică. Mă chemau şi pe mine, dar mi-era frică să mă duc, fiindcă mama nu-mi dădea voie. Toate prietenele mele erau deja în biserică, alergau şi râdeau. M-am gândit: „Poate că mama nu va afla…”. Şi am intrat şi eu în biserică. Am deschis o uşă, de acolo am pătruns într-un hol, dar m-am împiedicat de ceva. Când am vrut să mă întorc, nu mai ştiam pe unde intrasem. Unde mă întorceam, mă trezeam într-un loc necunoscut. Aşa am rătăcit mult timp prin biserică.

Se întuneca şi mi se făcuse frică. Am început să strig după ajutor, dar nimeni nu răspundea. Sleită de puteri, m-am aşezat pe o treaptă şi am izbucnit în lacrimi. În minte mi se învârtea un gând: „Nu am ascultat-o pe mama şi acum nimeni nu mă va mai găsi aici”. Deodată am observat lângă mine un bătrânel. Am vrut să-l întreb cum pot ieşi, dar el, fără să spună ceva, mi-a arătat cu mâna ieşirea. Am sărit de bucurie şi m-am repezit într-acolo.

Când am întors capul, bătrânelul nu mai era. Dispăruse. Am ieşit afară şi am alergat spre casă, fără să spun cuiva cele întâmplate. Doar peste un timp, când mama a scos din nişte sertare icoanele ascunse, într-una din ele l-am recunoscut pe bătrânelul întâlnit de mine în biserică. I-am povestit totul mamei. Ea m-a certat un pic pentru neascultarea mea, iar după aceea mi-a spus că acel bătrân era Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. S-a închinat la icoană şi a ascuns-o înapoi în dulap.

Zinaida Pavlova, oraşul Cerepoveţ

Rugăminţile multora ascultând

La începutul celui de-al doilea război mondial, când nemţii înaintau, într-un sat de lângă Smolensk ţăranii luau din depozite tot ce găseau de mâncare. O femeie, însărcinată, fiind în ultima lună, mergea prin sat.

Un bărbat care trecea pe lângă ea i-a strigat: „Tu de ce nu iei nimic? Vei muri de foame! Ţine acest sac, cel puţin vei avea cartofi”, şi a aruncat la picioarele femeii sacul. Ea a încercat să-l târâie, însă nu a putut. Epuizată, s-a aşezat pe el şi a început să plângă.

În acel moment, de după nişte tufişuri a apărut un bărbat şi a întrebat-o: ***„De ce plângi? Hai să te ajut!”*** Şi, ridicând sacul, i l-a dus până acasă. Când a dat să plece, femeia l-a oprit: „Aşteaptă să te mulţumesc”, i-a zis şi a intrat în casă. Acolo privirea i-a căzut pe icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Un gând i-a fulgerat prin minte. A ieşit afară, dar nu mai era nimeni.

Nellea Toporkova,
Oraşul Armavir

Arătarea Sfântului Nicolae

Mi-am adus aminte de următoarea întâmplare. Am fost chemată să citesc Psaltirea la priveghiul unei bătrânele, numită Evdochia. Ultima perioadă a vieţii ei fusese foarte grea, din pricina bolilor şi bătrâneţilor. De asemenea, rudele sale erau foarte departe şi o vizitau foarte rar. Uneori nici nu putea să-şi facă focul în sobă şi se hrănea foarte sărăcăcios. O ajuta o domnişoară, care era asistent social, precum şi vecinii, care, de asemenea, erau bătrâni. Şi iată că, odată, a venit la ea un bătrânel şi a întrebat-o:

- Rabzi?

Iar bătrâna, care era foarte credincioasă, l-a recunoscut deîndată pe Sfântul Nicolae şi i-a răspuns: - Rabd, Părinte.

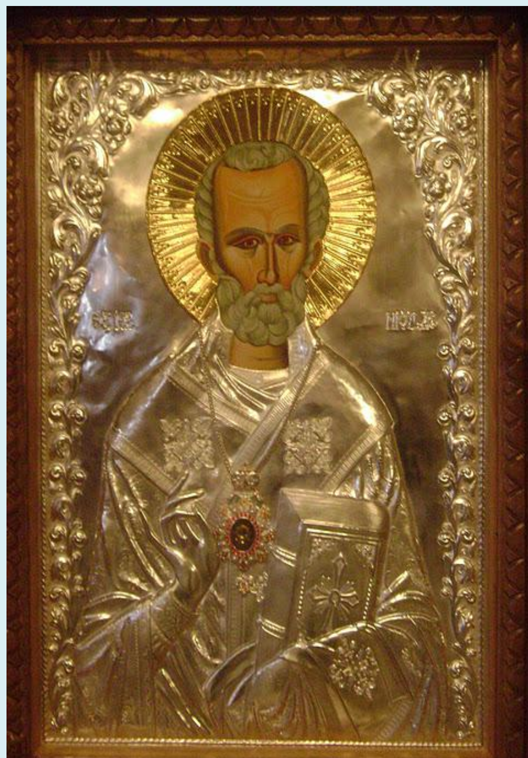
- Ei bine, rabdă, nu ţi-a mai rămas mult.

Curând Evdochia a murit, apucând să povestească vecinei despre arătarea Sfântului Nicolae. Vecina era, de asemenea, o femeie evlavioasă şi mi-a povestit şi mie cele pe care le-am scris aici.

O pomenesc, până în ziua de azi.

Roaba lui Dumnezeu,
Galina cu copiii,
Regiunea Sverdlovsk

Călăuza

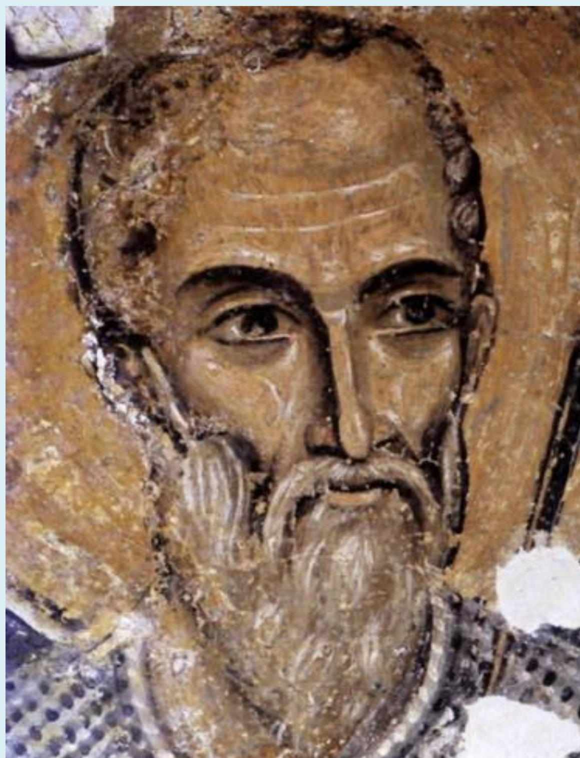
Mama era o femeie bătrână şi oarbă, însă în curtea ei se mişca singură, fără nici un ajutor. Imaginaţi-vă un sat de lângă Moscova.

Într-o seară ea a ieşit din ogradă să ducă gunoiul şi s-a rătăcit. Nu putea nicidecum să găsească drumul înapoi spre casă. A tot umblat, dar fără nici un rezultat: nu găsea nici drumul, nici poarta. Se făcuse târziu. Pe drum nu era nimeni.

Mama a început să se roage Sfântului Nicolae. Deodată a simţit cum cineva a apucat-o de mână. Ea nu s-a opus, bănuind cine ar putea fi. El a adus-o până acasă.

Mama s-a oprit, a pipăit portiţa şi a intrat în curte, iar călăuza a dispărut.

Pe mulţi de la moarte salvându-I

Când a început războiul, familia noastră locuia în Gatcina. Trebuia să fim evacuaţi cu o parte a uzinei Putilovsk, unde lucra tata, în Ural. Dis-de dimineaţă am pornit la drum pe cai.

Spre seară am ajuns în Alexandrovka, unde ne-a oprit o santinelă. Am fost nevoiţi să ne instalăm într-o casă liberă, la marginea satului. Lumină nu era. Mama a aşternut pe podea câteva haine de-ale noastre şi ne-a culcat.

Noaptea a început un raid aerian: nemţii înaintau spre Pulkov. Tunurile noastre au răspuns la atac. Se auzeau numai bubuituri, totul era în flăcări. Eram speriaţi. Ne-am adunat toţi la un loc şi am început să ne rugăm: „Doamne, ajută-ne!”

Când o nouă explozie a luminat casa, mama a strigat şi a privit spre colţul din dreptul ei. Acolo, în fâşia de lumină, se vedea clar icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Noi am strigat după ajutor.

Când am plecat din Alexandrovka, mama a luat şi icoana. Împreună cu noi, ea a trecut prin război şi prin trei lagăre de concentrare fasciste.

Sfântul Nicolae ne-a ocrotit şi astfel noi am rămas în viaţă.

Nina Sokolova,
oraşul Sankt-Petersburg

Eliberarea

Preotul Alexie Kibardin, duhovnicul Ţarului, se afla în lagărul din Zabaikalie. Acolo mai erau mulţi preoţi şi credincioşi. După moartea lui Stalin, li s-a permis să se roage. Toţi sperau într-o schimbare, în amnistie, însă eliberarea lor se lăsa mult aşteptată. Într-o zi părintele Alexie a spus la predică: „Ştim cu toţii că Sfântul Nicolae este un mare mijlocitor. El îi ajută chiar şi pe cei necredincioşi. Să ne rugăm şi noi sfântului pentru eliberarea noastră şi să postim trei zile, până în ziua prăznuirii lui".

Patruzeci de oameni au acceptat să nu primească mâncare, dar au rezistat postului doar douăzeci şi şase, printre care şi părintele Alexie, care i-a şi împărtăşit la sfârşit. În ziua prăznuirii Sfântului Nicolae, pe 22 mai 1955, conducerea lagărului a primit înştiinţarea despre eliberarea celor douăzeci şi şase de condamnaţi. Cât de mult se tânguiau cei ce nu au ţinut postul până la capăt!

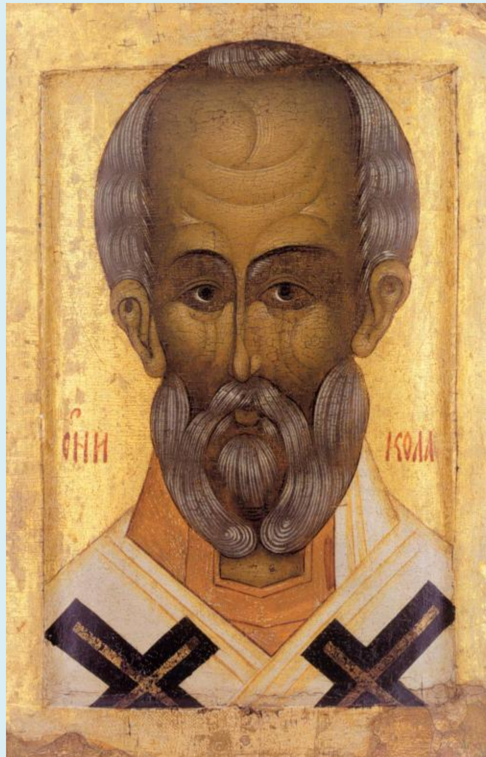
Părintele Alexie pleca cu bucurie şi cu speranţă în suflet. Mai târziu, el îşi amintea că în timpul călătoriei nu numai că a uitat de grijile care îl măcinau, dar a făcut şi un mare păcat: fiind cu gândul mereu la familia sa, nu a mulţumit lui Dumnezeu. El spunea: „Când suntem în necaz, ne amintim de Dumnezeu. Ne este bine când Îi primim ajutorul, dar să-I mulţumim nu ne ajung niciodată timpul şi puterea". La

Moscova, în momentul când cobora din tren, a căzut pe peronul din gară şi nu a mai putut să se ridice: partea stângă a corpului i-a paralizat şi nu putea rosti nici-un cuvânt. Spre fericirea lui, alături de el era un preot din Kalinin, cu care călătorise împreună. De-abia a putut scrie pe un bileţel să nu fie dus la spital, ci să fie urcat în trenul spre Leningrad. Acolo era aşteptat. A fost urcat în tren şi culcat pe o bancă din vagon.

Rudele îl aşteptau deja în gară. L-au adus acasă – toţi plângeau şi se rugau pentru el. Părintele Alexie cerea iertare de la Dumnezeu şi de la Maica Domnului, de la îngerul păzitor şi de la Sfântul Nicolae. Peste o lună el s-a însănătoşit şi a fost trimis să slujească unde slujise înainte – în Biserica Icoanei Maicii Domnului din Kazan, din satul Vâriţa.

Alexandr Trofimov

Celor legaţi slobozire

În anii ’30, un om oarecare a ajuns în lagăr. Condiţiile condamnaţilor erau insuportabile. Într-o zi el a înţeles că, dacă va mai ieşi la muncă în pădure, nu se va mai întoarce înapoi în baracă: va muri. Pentru că a refuzat să iasă la muncă, a fost închis în carceră: podeaua, tavanul şi pereţii erau din fier. Nu exista nici pat, nici scaun. De necaz, a început să plângă. Cu ultimele puteri a strigat: „Sfinte Nicolae, ajută-mă!” Tot atunci uşa s-a deschis. „Acum au venit să-şi bată joc de mine”, s-a gândit condamnatul.

Dar a intrat un bătrân. El i-a spus: ***„Mâine să ieşi la muncă şi, când vă vor alinia, tu să fugi”.***

Spunând acestea, a ieşit. „Cum vine asta – să fug? Unde să fug? Dar santinelele, câinii?” A simţit însă cum îi revin puterile. A bătut la uşă şi a cerut să fie dus a doua zi la muncă.

A doua zi a început alinierea. Niciodată până atunci nu mai fuseseră atâţia soldaţi şi câini. Câinii răi, hrăniţi pe săturate, lătrau; un ofiţer alerga cu nişte hârtii în mână în faţa condamnaţilor. Omul nostru ţinea bine minte că acum era timpul să fugă. Doar ce a făcut un pas şi a ieşit din rând, şi s-a lăsat o linişte de mormânt. Nu se auzea nici vorbă omenească, nici lătrat de câine. A privit înapoi: paza şi arestaţii

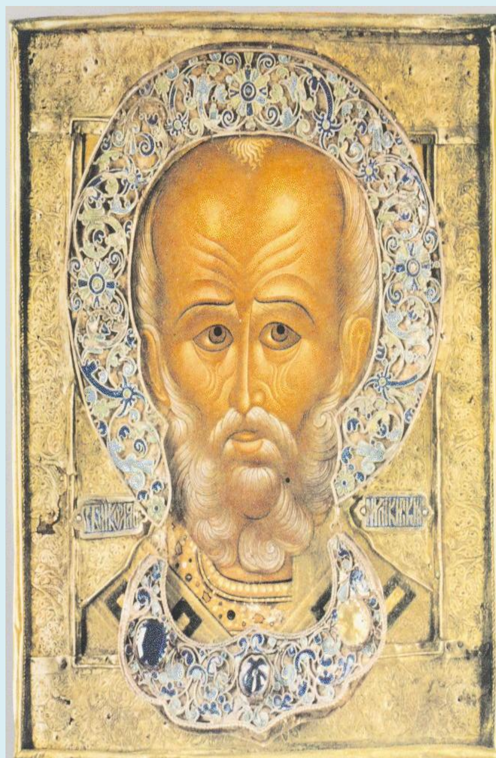
parcă încremeniseră. A început să alerge. O sută, trei, cinci sute de metri… A auzit un strigăt: „Stai! Întoarce-te!”

Au urmat împuşcături. „Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia” (Ps. 90; 7). Gloanţele zburau din toate părţile, însă niciunul nu şi-a atins ţinta. Nimeni nu a alergat în urma lui, ca să-l prindă. Au crezut poate că oricum nu va supravieţui singur în pădure şi mai ales iarna. El a rătăcit până a ajuns la un bordei. A intrat. Înăuntru era o femeie care gătea. S-a dovedit a fi o aşezare de tăietori de lemne. Femeia a înţeles imediat cine era în faţa ei şi l-a ascuns pe fugar.

La scurt timp au venit şi lucrătorii la masă. După ce au plecat ei, femeia l-a hrănit şi i-a dat şi pâine pentru drum – s-o răsplătească Dumnezeu pentru binefacerile sale! I-a spus cum să iasă la halta de cale ferată. Bărbatul a ajuns cu un tren până la prima staţie. La fel de bine a ajuns apoi până la Stalingrad, iar de acolo până în satul lui natal, unde nimeni nu l-a mai căutat şi nici nu a mai întrebat de el.

Calina Borisova, oraşul Volgograd

Mărturisirea unui întemniţat

Vă scrie un om care se află în închisoare, însă nu trebuie să vă speriaţi de acest cuvânt. Martor îmi este Dumnezeu: sunt curat în faţa Lui şi în faţa oamenilor. Păcatul pentru care mă aflu aici nu este al meu. Poate că Dumnezeu îmi trimite o încercare, nu ştiu…

Doar rugăciunea şi cărţile mă salvează, însă cu cât mai mult citesc, cu atât mai multe întrebări îmi apar. Doresc să vă povestesc ce mi s-a întâmplat în orăşelul Lopatki, regiunea Sverdlovsk.

În primăvara anului 1994, în închisoare pelagra a început să facă ravagii. În fiecare zi apărea un nou sicriu: boala nu cruţa pe nimeni, nici pe cei bătrâni, nici pe cei tineri. Mi-a venit şi mie rândul. Mi-a slăbit vederea, picioarele mi s-au umflat, dinţii au început să mi se clatine, încât nu mai puteam mânca. Dar mai ales au apărut vestitorii morţii – păduchii; în infirmerie nu mai erau medicamente. Am înţeles că nu mai aveam mult timp de stat aici pe pământ. Doar o minune mă putea salva. Şi ea s-a întâmplat.

În Dumnezeu nu credeam, însă înţelegeam că boala mea era plată pentru viaţa pe care o dusesem înainte. Un om bun mi-a adus o iconiţă de carton a Sfântului

Nicolae şi mi-a spus: „Roagă-te şi căieşte-te. El te va ajuta”. Eu nu cunoşteam nici o rugăciune, însă acest om mi-a explicat: „Vorbeşte-i! Vorbeşte-i ca şi cum ai vorbi cu mine. Spune-i tot ce ai mai tainic, tot ce ai pe suflet, ceea ce nu poţi să spui altcuiva. Mărturiseşte-i toată viaţa ta păcătoasă!”.

Noaptea care a urmat a fost o noapte cumplită. Înţelegeam că nu voi mai ajunge până dimineaţa şi am început să mă rog. Încet, puţin câte puţin, îmi deschideam sufletul înaintea Sfântului Nicolae. Nu ştiu dacă aceasta a fost aievea, în vis sau în delir, însă vedeam în faţa mea doi ochi mari care mă priveau şi de care nu mă puteam ascunde şi un zâmbet, încadrat într-o barbă albă. Privind această faţă blândă, am jurat că, dacă voi rămâne în viaţă, nu mă voi abate de la drumul pe care am apucat.

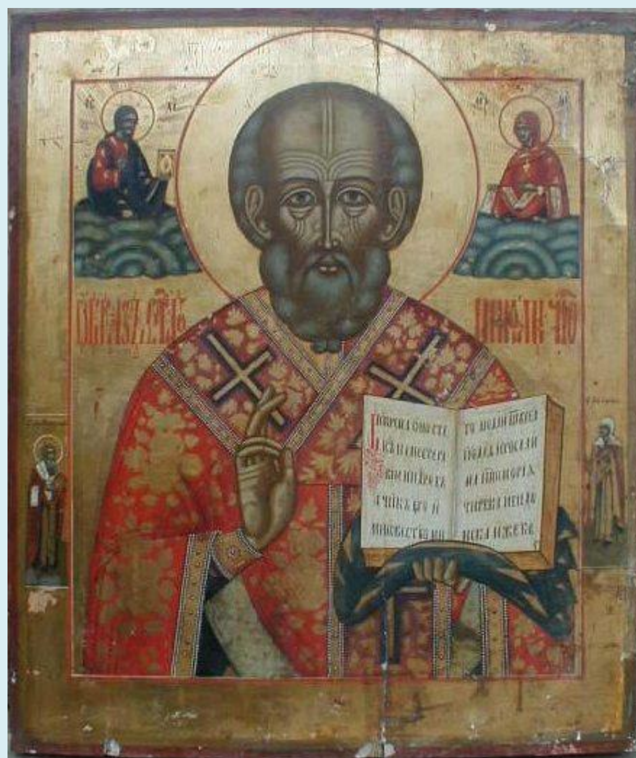
A venit şi dimineaţa cu mult soare – prima după multe zile ploioase.

M-a copleşit o dorinţă mare să trăiesc, să mă bucur de soare, de iarbă, de oameni. Sufletul mi-era învăluit de mulţumire pentru faptul că trăiesc în această lume minunată. Am înţeles că rezistasem. Mi-au reapărut puterile, aspiraţiile, dorinţele, de parcă renăscusem. Sprijinit într-un băţ, am ieşit afară, să mă bucur de căldura soarelui. Spre marea mea mirare, am văzut că mă pot lipsi de toiag. Cu fiece oră mă simţeam din ce în ce mai bine.

Aceasta s-a întâmplat pe data de 28 aprilie 1994. Am renăscut. Dar cel mai important este faptul că am găsit sensul vieţii mele nemernice şi păcătoase. Doar credinţa îl salvează pe om, îl face mai curat, mai bun, mai sensibil la durerea aproapelui.

V.N.Piscun, oraşul Neviansk, regiunea Sverdlovsk

Candelă neadormită

În celula noastră din închisoarea din Dereabinka s-a păstrat neatinsă o icoană mare a Sfântului Nicolae. Se afla lângă perete, în mijlocul celulei şi chiar din primele zile ale venirii noastre a fost luată în grijă de fraţii de rit vechi. Pe căi necunoscute, doar de ei ştiute, făceau rost de ulei şi menţineau candela nestinsă. De sărbători religioase ei aduceau lumânări şi le aprindeau. Nu doar cei credincioşi, ci chiar şi cei necredincioşi se purtau cu evlavie faţă de icoană şi de candelă şi nimeni nu a încercat să le profaneze. Toţi eram de părere că, atâta timp cât icoana era la noi şi ardea candela, sfântul ne va păzi şi ne va ocroti şi va pedepsi pe cel ce va profana icoana şi, mai ales, pe cel care va stinge lumina.

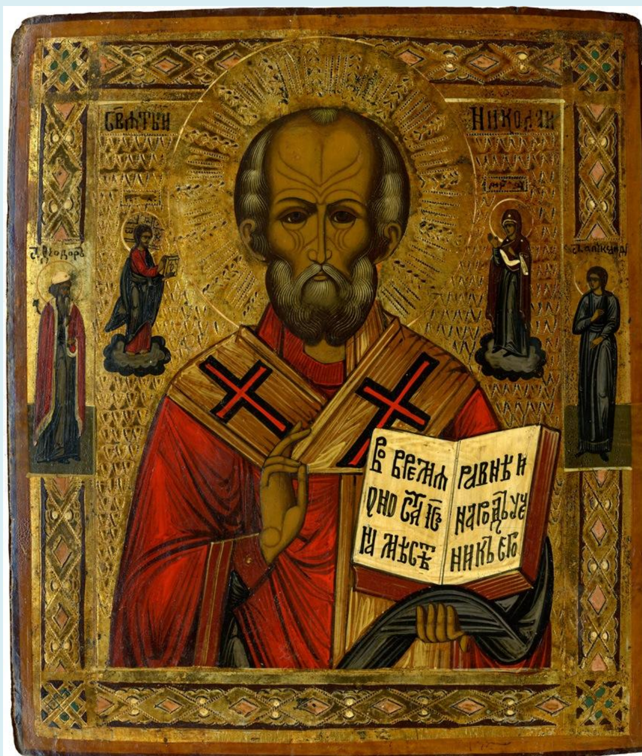
Conducerea închisorii, care trecea în fiecare dimineaţă şi seară pe lângă icoană, încerca să pară că nu observă nici icoana, nici candela, însă cu o săptămână înainte de eliberarea mea, unul din fraţii de rit vechi s-a apropiat de patul meu şi, agitat, mi-a spus că noaptea trecută, şeful închisorii, trecând pe lângă celula noastră, a stins candela. M-am uitat în jurul meu şi mi-am văzut tovarăşii agitaţi, adunaţi în faţa icoanei. Toţi, într-un glas, am hotărât să reaprindem candela.

Peste două-trei zile, toată conducerea închisorii a fost înlăturată din funcţie şi arestată. Se spunea că ar fi fost şi împuşcată pentru nişte greşeli comise în serviciu.

Acest caz i-a tulburat chiar şi pe cei necredincioşi. La iniţiativa credincioşilor, toţi, cu alte cuvinte întreaga Biserică, ne-am rugat în faţa icoanei.

Protoiereu Mihail
Celţov,
„Din amintirile unui condamnat la moarte”,
1918

Permis de eliberare

În timpul războiului, un tânăr din localitatea noastră, pe nume Nicolae, a ajuns într-un lagăr de concentrare. Acolo există o regulă: toţi cei slăbiţi erau adunaţi în grup şi trimişi la „baie”. Ce se înţelegea prin acest cuvânt, ştiau toţi – moarte! Într-un asemenea grup ajunsese şi Nicolae al nostru. Mergea cu greu. Nu mai avea puteri… Dar deodată i s-a aprins în suflet dorinţa arzătoare de a trăi. Din răsputeri s-a rugat Sfântului Nicolae:

„Sfinte părinte Nicolae, iartă-mă! Rău te-am cinstit, puţin m-am rugat, însă acum sunt într-un mare necaz. Acasă mi-au rămas soţia şi doi copii mici. Cât de mult aş vrea să mă întorc acasă! Nu vreau să mor aşa tânăr! Ajută-mă!”

Din senin i-a venit în minte un gând: „Cazi!” Era toamnă, frunzele acopereau pământul asemenea unui covor. A căzut. Escorta putea să-l omoare în bătăi şi să-l împuşte, însă nici nu l-a atins. Nicolae a rămas nemişcat până când paşii au încetat să se mai audă. S-a ridicat apoi şi s-a îndreptat spre o luminiţă care se vedea în depărtare. Era seară târziu. A ajuns în sat, a intrat în prima curte şi s-a ascuns într-un hambar cu fân.

Dimineaţa, stăpâna a venit să dea de mâncare animalelor. Văzând un necunoscut, s-a speriat şi şi-a chemat bărbatul, care l-a întrebat: „Cine eşti şi de unde vii? Cum ai ajuns aici? Spune tot adevărul! Dacă minţi, te împuşc”. Nicolae i-a mărturisit tot şi despre cum s-a rugat Sfântului Nicolae ca să-l ajute.

Stăpânul casei a poruncit soţiei să încălzească baia, să-i dea lui Nicolae alte haine, ceai dulce şi să-l culce pe cuptor, ca să doarmă. Peste două-trei ore l-au trezit şi i-au dat să bea un pahar cu ceai. După încă un timp, l-au trezit din nou ca să bea ceai cu lapte. Mai apoi – o cană cu lapte, iar la sfârşit i-au dat să mănânce şi o bucăţică de pâine. Astfel l-au îngrijit timp de trei zile.

Într-o zi a venit la el stăpânul şi i-a zis: „Nici nu-ţi imaginezi ce noroc ai! Eu sunt şef peste toţi prizonierii din Germania. Iţi voi da un astfel de permis cu care nici ai noştri, nici ai voştri nu te vor reţine”.

Dându-i toate cele trebuincioase, ei l-au lăsat să plece. La frontiera germană, patrula care i-a verificat actul a zis: „O, gut! Gut! Minunat!” Ai noştri, la fel, se minunau şi se întrebau: „Ce fel de act o fi acesta?” Iată ce fel de permis i-a dat Sfântul Nicolae!

M.T.,
Biserica Adormirii Maicii Domnului,
oraşul Helsinki

Sfântul Nicolae şi Sfântul Nectarie din Eghina

Cele ce urmează s-au întâmplat în timpul celui de al doilea război mondial, prin anul 1940 sau 1941. O ambarcaţiune grecească plutea pe Marea Mediterană. Dintr-o dată a început o furtună cumplită. Văzând că vasul se va scufunda inevitabil (deja era inundat de apă), căpitanul a ordonat să fie lăsate pe apă bărcile de salvare şi toţi să părăsească nava.

Pasagerii, bineînţeles, erau cu toţii cuprinşi de groază. Căpitanul a mai aruncat o privire prin corabie şi a găsit un episcop bătrân, care, în panica generală, stătea absolut liniştit. Căpitanul s-a mirat foarte tare, deoarece ştia că nici un episcop nu era pe corabia lui.

Atunci l-a întrebat pe bătrân: - Ce cauţi aici?

Bătrânul a răspuns: - Nu te teme. Nimeni nu va pieri. Spune tuturor să se întoarcă pe corabie.

Căpitanul a spus: - De unde ştii că nu va avea lor catastrofa? Doar noi ne scufundăm.

Atunci episcopul a grăit: - Copilul meu, eu sunt din Eghina şi mulţi din cei ce sunt pe corabia ta mă cunosc. Iar acum să faci ce îţi spun: mergi în corabia ta, unde arde candela la icoana sfântului Nicolae, ia-o şi arunc-o în mare.

Căpitanul, fără să realizeze ce se întâmplă, a luat candela şi a aruncat-o în mare. Şi, o, minune! Furtuna a încetat în aceeaşi clipă.

Atunci căpitanul, cu glas tare, a întrebat pasagerii care dintre ei este din Eghina. S-a dovedit că erau mulţi din acel loc. Apoi el a întrebat ce sfânt făcător de minuni s-a proslăvit la ei în Eghina.

Toţi într-un glas au răspuns: - Sfântul Nectarie!

Apoi, făcându-şi semnul Sfintei Cruci, au coborât cu toţii la cabină unde se arătase bătrânul episcop. Dar, bineînţeles, Sfântul Nectarie nu mai era acolo.

Evanghelia Lagopulu,
Grecia, Atena

Sfinte Nicolae, Ajută-mă!

Această istorioară s-a petrecut cu unchiul meu, care a avut o soartă grea. Când era la început de viaţă duhovnicească, în una din vizitele lui la noi, în Petersburg, i-am spus: „Dacă ţi se va întâmpla ceva, să-ţi aduci aminte de Sfântul Nicolae şi să-i ceri ajutorul.” Peste o jumătate de an, când a venit din nou la noi, ne-a povestit următoarele:

Într-o zi s-a dus la vărul său care îşi sărbătorea ziua de naştere, în Kinghiseppe, dar, dintr-un motiv oarecare, nu s-au înţeles. Unchiul meu, supărat, nu a rămas peste noapte la vărul său şi s-a pornit spre satul său, Usti-Lugu. S-a bizuit pe faptul că nopţile erau luminoase şi că va da peste o maşină de ocazie. Dar trecuseră deja câteva ore şi nu se zărea nici o maşină.

Brusc, şi-a amintit de cuvintele mele şi a zis: „Hai, Nikola, ajută-mă, dacă poţi!”, cu toate că nu avea mari speranţe.

Ce s-a întâmplat mai departe, el ne-a povestit râzând: „Înţelegi, nici n-au trecut două minute şi pe drumul absolut pustiu s-a ivit o maşină. Un tânăr a oprit maşina, întrebându-mă unde vreau să ajung. «Ai trecut demult de răspântie. Ia loc, te duc

unde ai nevoie». I s-a făcut milă flăcăului de mine şi m-a dus până în sat, nici bani nu a vrut să ia. Uite aşa m-a ajutat Sfântul Nicolae, deşi chiar eu am fost de vină.”

Maria Slavina,
oraşul Sankt-Petersburg

Ziua Naşterii Sfântului

Creştinii prăznuiesc aflarea moaştelor Sfântului Nicolae pe 9 mai, însă puţini iau aminte la ziua de 29 iulie, când Sfântul Nicolae s-a născut. Eu însămi am aflat nu demult despre aceasta, şi, de atunci mă străduiesc să nu uit de această zi şi să-l felicit neapărat pe Sfânt la ziua naşterii sale.

În orăşelul nostru, multă vreme nu a existat biserică şi eram nevoiţi să mergem la slujbă în oraşul în oraşul Saratov. Drumul nu este scurt, pentru că e vorba de 250 de kilometri. Slujba începea la ora 8 dimineaţa, însă chiar în ziua Sfântului am fost blocaţi în trafic. Întârziam deja de mai bine de o oră. Când am ajuns la biserică, mi-am pierdut orice nădejde că voi ajunge măcar la sfârşitul Liturghiei, deoarece în oraş slujbele se termină mult mai repede.

Dimpreună cu mine a intrat în biserică un bărbat şi, îndată după noi, s-au închis uşile. Înăuntru în biserică era linişte, nu era slujbă şi eu am crezut că totul s-a isprăvit. Însă femeia de la pangar, pe care am întrebat-o despre aceasta, a spus că astăzi s-a întâmplat ceva neobişnut: bărbatul care a intrat deodată cu mine era tocmai preotul bisericii, care, de când a început să slujească nu a întârziat niciodată la sfintele slujbe. Acum a venit mai târziu, cu mai mult de o oră şi jumătate. Atunci

am priceput, că anume din pricina mea, care am venit de la o distanţă de atâţia kilometri, Sfântul Nicolae l-a reţinut pe preot, ca să reuşesc să ajung şi eu la slujbă!

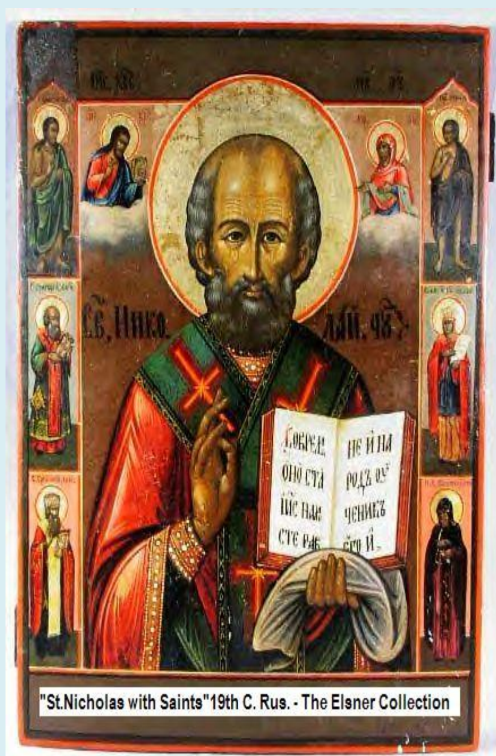
La următoarea zi de naştere a Sfântului, mi s-a întâmplat un eveniment puţin important la prima vedere, însă cu adevărat. Eu nu puteam ajunge în oraş, aşa că m-am aşezat la rugăciune acasă, înaintea icoanelor, aprinzând un căpeţel de lumânare de câţiva centimetri. Această rămăşiţă de lumânare s-ar fi terminat de ars în cel mult jumătate de oră, însă în toate cele trei ore cât am citit acatistul şi rugăciuni către Sfântul Nicolae, flacăra lumânării a strălucit şi, îndată ce am închis cartea de rugăciuni, s-a stins şi ea.

În anul următor, după obicei, eu m-am hotărât să merg în oraş, să-l felicit pe Sfânt la ziua naşterii şi iarăşi nu m-a lăsat fără mijlocirea sa. În oraş mai puteam ajunge doar cu maşini de ocazie. Era o căldură îngrozitoare, iar oamenii se străduiau ore în şir să prindă vreo maşină, însă nimeni nu oprea. Eu am ieşit la drum şi, dintr-o dată, s-a oprit un automobil, şi, luându-mă doar pe mine, m-a dus de-a dreptul până la biserică, fără ca eu să mai fiu nevoită să schimb maşina.

Astfel de minuni, aparent mici, au fost nenumărate în viaţa mea – şi de aceea sunt încredinţată că Sfântul Ierarh Nicolae nu mă lasă, fără să mă acopere cu ocrotirea şi cu bunătatea sa.

Liudmila Evghenievna Miasnikova,
Rusia

Lupii

Toată viaţa, şi a trăit 80 de ani, mama a crezut în ajutorul Sfântului Nicolae, căruia adesea i se ruga. Când din cauza bătrâneţii şi a bolilor nu mai putea să meargă la biserică, ea citea şi cânta acatiste acasă. Mi-a povestit multe despre ajutorul sfântului, dar eu am reţinut o anume istorisire.

S-a întâmplat pe la sfârşitul anului 1941, în regiunea Iaroslav, unde fuseserăm evacuaţi. Am primit o înştiinţare că tata s-a pierdut fără urmă. Mama trebuia să meargă în centrul raional. Nu exista nici un mijloc de transport până acolo, aşa că de la colhoz i-au dat un cal înhămat la o sanie.

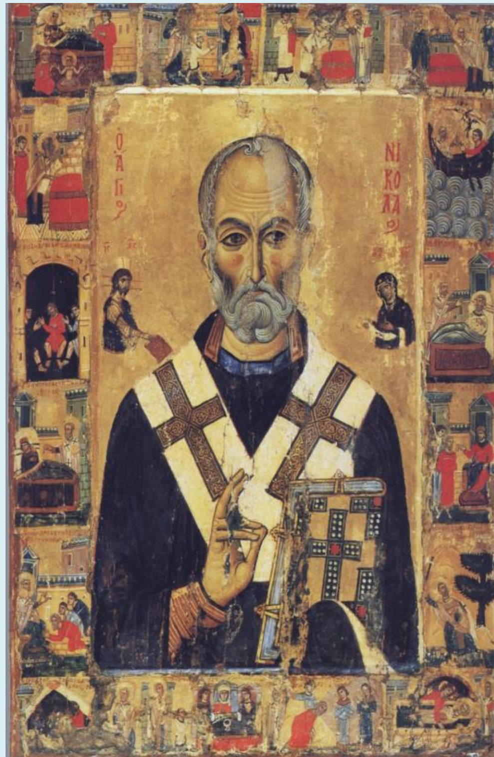
Seara târziu, când se întorcea acasă prin pădure, a observat cum o haită de lupi îi înconjura sania. Mama a început să se roage Sfântului Nicolae.

A lăsat hăţurile din mâini şi a închis ochii. Când i-a deschis, calul alerga din toate puterile, iar lupii nu se mai vedeau. În depărtare se zărea satul, unde era aşteptată de copii.

Spre sfârşitul vieţii, mama s-a îmbolnăvit grav. Cel mai mult se temea să nu ne împovăreze pe noi. Se ruga mult, chiar şi în ziua morţii sale, pe 22 mai, ziua cinstirii Sfântului Nicolae, şi spre dimineaţă s-a stins încet din viaţă.

Roaba lui Dumnezeu Galina,
oraşul Sankt- *Petersburg*

Viaţa

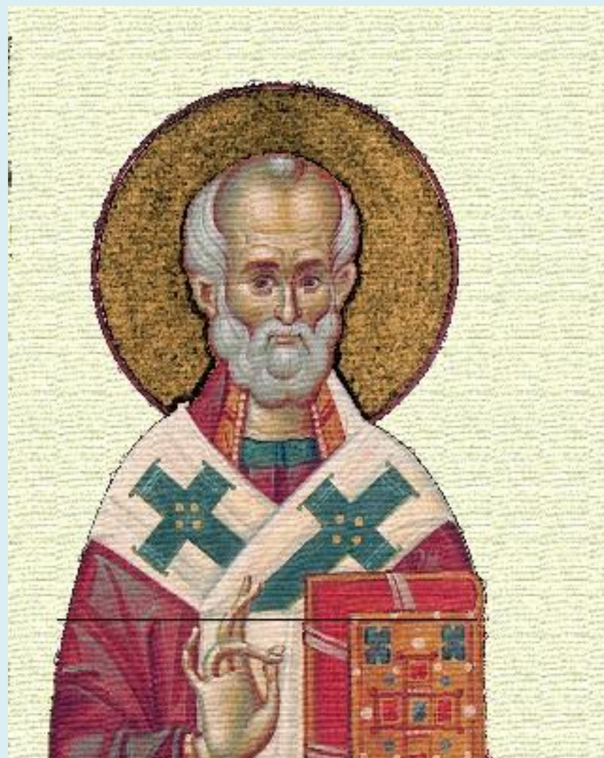
Când ne-am căsătorit, nu aveam casă noastră şi de aceea locuiam la soacra mea. Viaţa de familie nu mergea. După trei ani, am hotărât să divorţez. Fiul nostru avea doi ani. În vis sau în realitate, nu ştiu, mi-a apărut Sfântul Nicolae, într-un veşmânt gri, împodobit cu cruci, şi mi-a spus: „Să nu-l părăseşti!” Fireşte, nu am îndrăznit să nu-i dau ascultare, mai ales că, deşi puţin, eram totuşi credincioasă: în copilărie, bunica mea, o cazacă de pe Don, m-a educat în credinţa creştină.

Noi locuiam pe atunci aproape de Biserica Sfinţii 12 Apostoli, în oraşul Tuia. Deseori, bunica mă lua cu ea la biserică. Îmi plăcea să asist la cununii, iar când oboseam, plângeam la urechea ei: „Bunico, mă dor picioarele”. Ea îmi răspundea: „Stai în genunchi şi nu te vor mai durea.”

Peste un timp, împreună cu soţul meu am plecat mai întâi în portul Varvno, iar după aceea, în regiunea Măgădan. Am trăit împreună treizeci şi doi de ani, până la moartea soţului, pe 19 decembrie (stil vechi), în ziua Sfântului Nicolae.

J. Kosiiunum,
regiunea Kaliningrad

Fotografia

În Samara, parohul Bisericii "Vera, Nadejda, Liubovi" şi mama lor, Sofia, preotul Vitali Kalaşnikov, îi cununa pe Serghie şi Olga. A doua zi, tânărul căsătorit a venit la biserică şi i-a arătat preotului o fotografie făcută în timpul cununiei, cu un aparat „Polaroid" obişnuit. În partea stângă a fotografiei se vedeau clar contururile unei figuri omeneşti, asemănătoare, după afirmaţiile preotului Vitali, cu Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni: aureola, barba, cutele veşmintelor…

Uimit, preotul s-a îndreptat spre unul din pereţii bisericii, unde era înfăţişat Sfântul Nicolae – era exact copia de pe fotografie! Singura diferenţă era că pe fotografie se vedea în mâna stângă a sfântului Potirul pentru Sfânta Împărtăşanie, iar în cea dreaptă, Evanghelia. Conform tradiţiei picturii bisericeşti ortodoxe, cu Potirul în mână este înfăţişat doar Sfântul Ioan de Kronstadt.

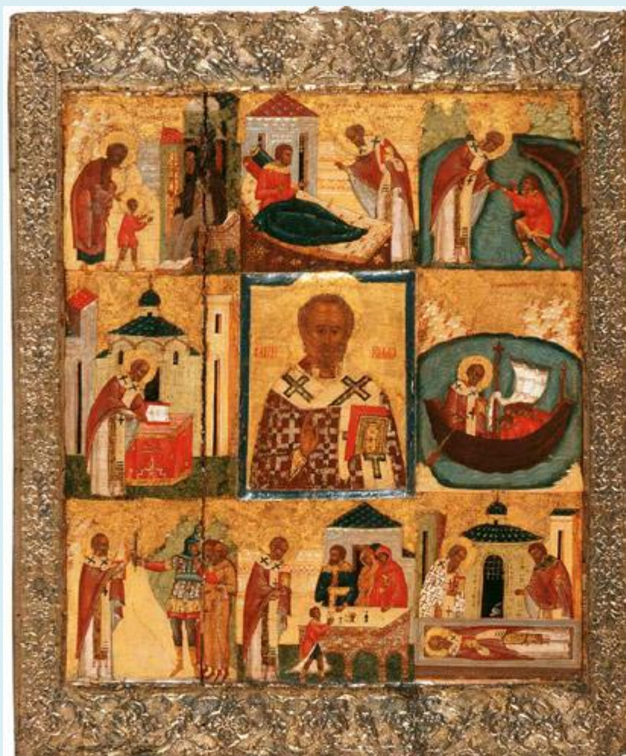
În fotografie chipul sfântului părea că plutea în văzduh, vizavi de peretele unde încă înainte de revoluţie era o sobă. Când după zece ani s-a reconstruit biserica, zidarii au tencuit peretele care nu avea nici-o pictură. Curioşi, slujitorii bisericii au hotărât să verifice dacă nu cumva a fost vreo coincidenţă. Ei au fotografiat acelaşi loc, unde a apărut chipul sfântului. Pe fotografii au văzut exact acelaşi lucru. Un fapt curios: biserica a fost sfinţită în 1898 cu hramul Nikolo-Sofiiski.

După această întâmplare, enoriaşii s-au adresat conducerii eparhiale, ca să-i fie întors bisericii numele vechi.

„A mai fost o minune, când s-a înălţat turla bisericii, povestea părintele Vitali. Chiar deasupra ei, pe cer, a apărut o urmă ca a unui avion cu reacţie, în chipul unei cruci cu opt colţuri, îndreptată spre răsărit.”

Andrei Polânski

În faţa Icoanei nefăcute de mâna omenească

În 1997, în familia noastră era o situaţie critică din cauza certurilor permanente. Soţul mă alunga de acasă. Eu ba plecăm, ba mă întorceam, însă împăcarea nu dura mult timp. Toate încercările mele de a ne păstra căsnicia erau inutile. Pe zi ce trecea, noi ne îndepărtam tot mai mult unul de altul. Şi iată că, după o nouă ceartă, soţul mi-a arătat uşa şi am înţeles că încă o împăcare nu mai avea sens. M-am îmbrăcat ca să plec. Îmi era greu. Căsnicia noastră se destrăma din cauza unor fleacuri. Deodată, în minte mi-a apărut chipul Sfântului Nicolae. Pe suflet mi s-a aşternut pacea. Câteva minute am stat la balcon şi am admirat copacii, iar apoi am intrat în casă şi cu hotărâre am spus: „Nu plec de aici. Mă vei răbda aşa cum sunt!” Nici nu vă închipuiţi cât de mult s-a bucurat soţul meu auzind acestea! Eu cred că de fapt nu el mă alunga, ci demonul din el. De atunci, aproape că nici nu ne mai certăm. Din păcate, familia noastră a rămas o familie bolnavă, pentru că soţul meu este departe de biserică. Sfinte Nicolae, ajută-ne să dobândim duhul credinţei!

În 1998, Dumnezeu m-a învrednicit să săvârşesc un pelerinaj în Ţara Sfântă şi în oraşul Bari, la moaştele sfântului lui Dumnezeu. Înainte de călătorie, am citit timp de 40 de zile Acatistul Sfântului Nicolae. Dumnezeu mi-a trimis multe ispite, necazuri şi boli. Odată, când aveam febră mare, în somn, l-am văzut pe Sfântul Nicolae, care mergea pe malul mării, îmbrăcat în veşminte. Era încă departe de

mine, dar ştiam că venea anume în întâmpinarea mea. Mă temeam că Dumnezeu nu mă va lăsa pe mine, nevrednica, să ajung la locurile sfinte. Dar, prin rugăciunile sfântului, am ajuns pe corabia „Dmitri Şostakovici”.

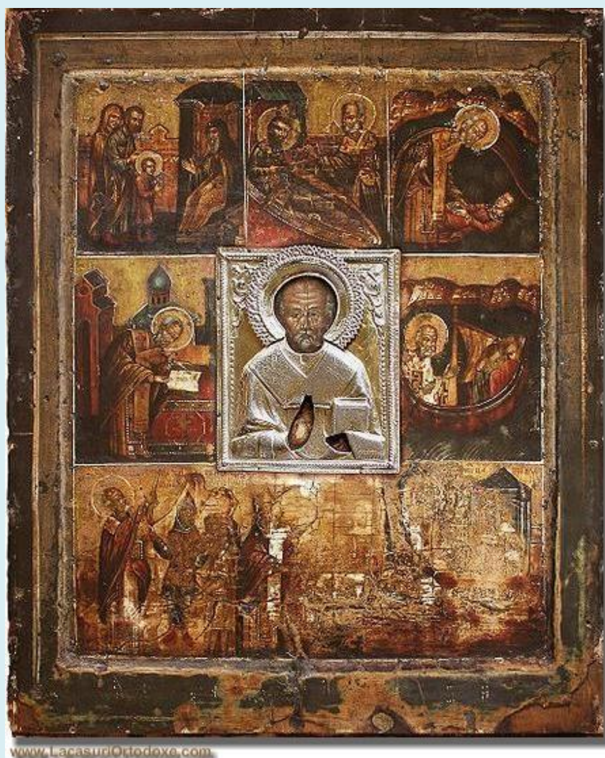
Pe 21 mai [după calendarul vechi], în ajunul sărbătorii sfântului, am ajuns în oraşul Bari. Cu procesiune ne-am îndreptat spre biserică pentru priveghere. Oare nu a fost aceasta o minune? Sfântul Nicolae, atât de mult iubit în Rusia, a adunat la sărbătoarea sa, tocmai în depărtata Italie, peste 500 de oameni din Rusia, Ucraina, Bielorusia, Estonia. Arhiepiscopul Nifon de Luţk şi Volânsk, care era în fruntea pelerinajului, a ţinut o predică emoţionantă. Lacrimile curgeau din ochii femeilor şi ai bărbaţilor, ai copiilor şi ai preoţilor; plângea chiar şi arhipăstorul. El spunea cât de apropiat este Sfântul Nicolae de fiecare dintre noi şi că încă înainte de creştinarea Rusiei el venea în ajutorul ruşilor. Când din Ţarigrad au venit preoţi ca să boteze poporul, în una din icoane oamenii îl recunoşteau pe sfântul: „El mi-a întins o vâslă când mă înecam!”, spunea unul; „El mi-a arătat drumul prin pădure!”, striga altul. Şi până în prezent rugătorul milostiv ne ajută pe fiecare dintre noi.

În biserica catolică nu există icoane, de aceea unui ortodox îi vine greu să se roage. În timpul Liturghiei, întâmplător, am ridicat ochii în sus – şi am înlemnit: pe cupolă apăruse o icoană, formată din umbrele becurilor. Se vedeau clar conturul capului, umerii şi o mână binecuvântând. În mijlocul nostru se afla Sfântul Nicolae! El ne binecuvânta pe toţi cei adunaţi la sărbătoarea sa. Acum mă puteam ruga, cu ochii aţintiţi în sus, asupra icoanei nefăcute de mână omenească. Minunile Sfântului Nicolae sunt nenumărate.

Nu demult, câteva zile la rând m-a durut un dinte pe care abia îl tratasem. Aplicam pe el un tampon cu ulei sfinţit de la moaştele sfântului şi mă rugam: „Sfinte Nicolae, vindecă-mi dintele, iar eu, în schimb, voi trimite o scrisoare în Sankt-Petersburg cu minunile tale!” Dintele însă continua să mă doară. Cu smerenie m-am adresat medicului. S-a constatat că nu era bine pusă plomba. Medicul a făcut toate cele necesare, fără să-mi ia bani şi durerea a trecut. Din spital am ieşit mulţumind Domnului şi Sfântului Nicolae.

Olga Zubkova

Bunica Ecaterina

În grădină înflorea liliacul, iar în casă murea bunica Ecaterina. Avusese o viaţă grea. Fusese milostivă cu oamenii, blândă şi muncitoare. Se străduia să-i ajute pe toţi. Nu voia să fie nimănui o povară şi, când s-a îmbolnăvit, a început să se roage: „Sfinte părinte Nicolae, milostive, ia-mă la tine!” Plângea fiica, tăceau nepoţii.

Cu puţin timp înainte de ziua Sfântului Nicolae, bunica i-a şoptit fiicei sale: „Valea, mi s-a spus că trebuie să mă spovedesc înainte de moarte”. Fata ar fi vrut să-i amintească: „Mamă, la noi nimeni nu a fost spovedit! Cine putea să-ţi spună aşa ceva?”, însă a tăcut şi, plângând, a ieşit afară, ca să îndeplinească ultima rugăminte a mamei sale iubite. Dar de cine să întrebe?

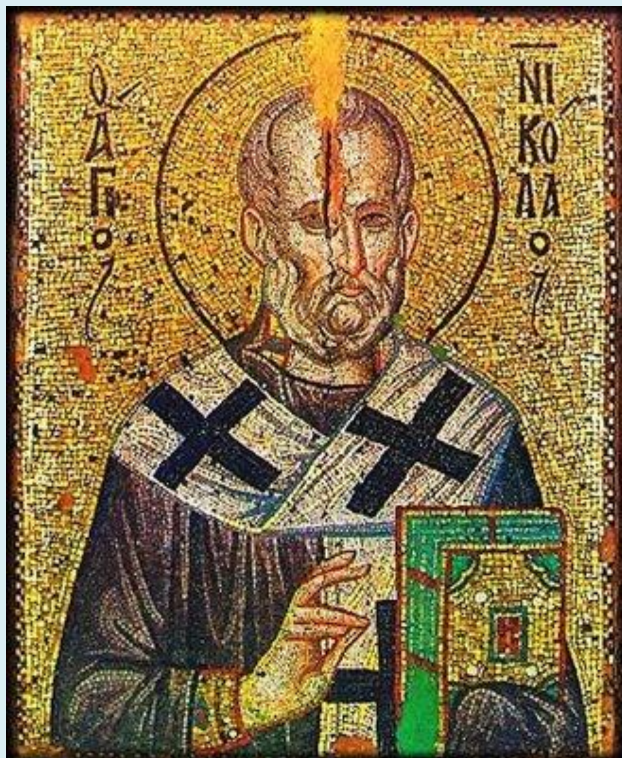
În oraş nu era nici o biserică, trăiau timpuri grele, când era periculos şi să stai de vorbă cu un preot. Dar, pentru a fi cu inima împăcată, a întrebat-o pe prima femeie care i-a ieşit în cale: „Nu ştiţi la cine a venit părintele?”

„La ce vă trebuie?” Ea i-a povestit necazul său. Femeia a condus-o la casa unde venise preotul la rugămintea credincioşilor.

Bunica Ecaterina s-a spovedit, s-a împărtăşit şi, trei zile mai târziu, în ziua pomenirii Sfântului Nicolae, în zori, s-a stins din viaţă.

Roaba lui Dumnezeu Nadejda,
regiunea Krasnodar

Serioja

Această întâmplare a avut loc în satul nostru, în ziua de 22 mai 1956. O femeie, Antonina, cu fiul său, Serioja, în vârstă de trei ani, lângă ea, s-a apucat să-şi împrejmuiască grădina. Bunica ei, o femeie credincioasă, a atenţionat-o să nu lucreze în ziua Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Antonina i-a răspuns că sărbători sunt multe, iar munca nu aşteaptă, şi s-a apucat de lucru. Peste 15-20 de minute femeia s-a alarmat brusc: „Unde-i Serioja?” Copilul nu era nicăieri. A căutat peste tot. Vecinii şi noi, elevii, ne-am pornit să căutăm băieţelul în pădure, însă fără nici un rezultat.

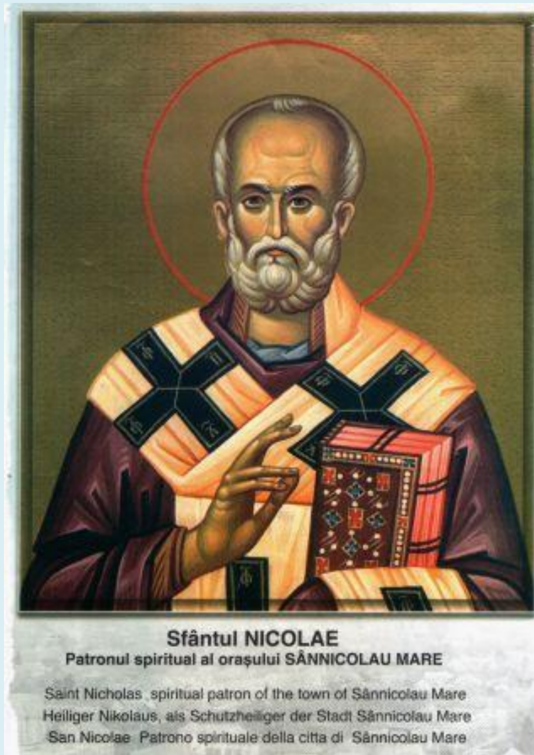
A treia zi, vânzătoarea de la magazinul din sat a plecat pe cal în satul vecin, după marfă, şi la 11 km de sat l-a zărit pe Serioja. Stătea nu departe de drum, pe un muşuroi de furnici. Băieţelul mărturisea că un bătrân îl lăsase acolo, spunându-i: „Stai aici. Vor veni oamenii şi te vor găsi”. Uimitor era că furnicile nici nu îl atinseseră, deşi era îmbrăcat subţire.

Cu timpul, sătenii au ajuns la concluzia că acest bătrân nu putea fi altul decât Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni.

Roaba lui Dumnezeu Galina,

regiunea Kemerovo

Duşmanul nu a putut trece

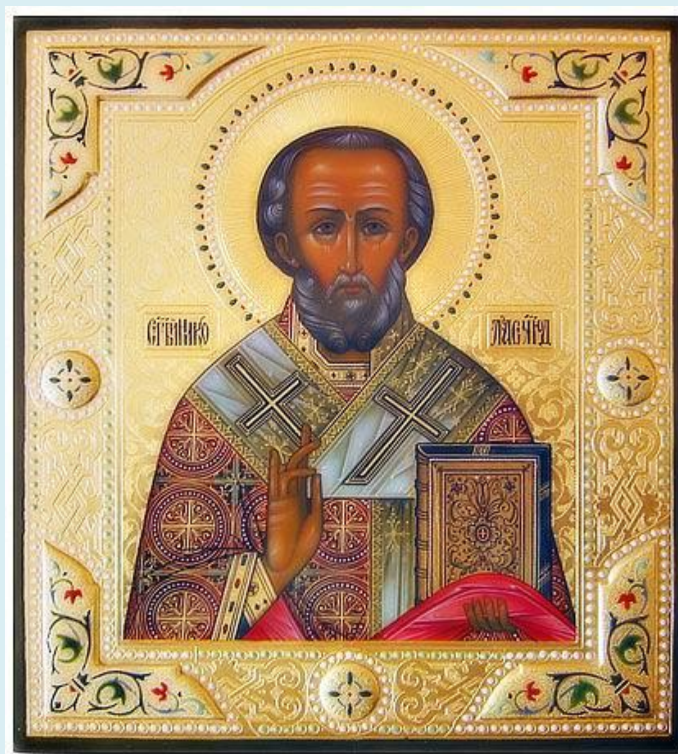
În timpul blocadei Leningradului, Mitropolitul Alexie, viitorul Patriarh, a avut o vedenie cu Sfântul Nicolae, care i-a grăit: „Este bine să veniţi după ajutor la mine, dar cel mai bine este să n-o uitaţi pe Maica Domnului!"

Găsind un loc retras în Catedrala Sfântului Nicolae, împreună cu marea nevoitoare, schimonahia Maria, el săvârşea rugăciuni, nădăjduind că Maica Domnului Grabnic Ajutătoarea şi Sfântul Nicolae (în catedrală se găseau icoanele lor făcătoare de minuni) nu vor permite ca duşmanul să intre în oraş.

Duşmanul nu a intrat în oraş. Mai mult decât atât: el nu a putut înainta mai departe în Rusia.

Schiegumenul Savva (+1980)

Dătătorul de înţelepciune

Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, m-a ajutat de-a lungul întregii mele vieţi. El este călăuzitorul meu. În 1960 am intrat la Academia Militară din Iaroslav. Nu puteam deloc înţelege radiotehnica. Nu pricepeam nici măcar ce este acela un electron. Colegii mei înţelegeau şi fiecare încerca să-mi explice, dar eu continuam să mă uit că un prost la formule. Desigur, eram supărat până la lacrimi din cauza neputinţei mele. Toată speranţa mea era în ajutorul Sfântului Nicolae.

A venit şi sesiunea. Am învăţat doar un singur subiect, pentru celelalte nu am mai avut puteri. Şi iată că a venit şi ziua examenului. Am intrat în sală, m-am prezentat în faţa comisiei şi mă pregăteam să trag biletul. După acelaşi bilet au întins mâinile şi ceilalţi colegi. O voce lăuntrică îmi şoptea să renunţ la el. Când am tras un alt bilet şi i-am citit conţinutul, mirarea mea nu avea margini: era exact subiectul pe care îl tocisem în ajun. Am răspuns bine şi am fost trecut în anul al doilea, însă cel mai uimitor este faptul că unii dintre colegii mei, care învăţau bine, au picat examenul. În anul următor, mintea mi s-a luminat şi până la absolvirea Academiei nu am mai avut probleme. Am absolvit Academia ca şef de promoţie.

Vitali Orlov,
Oraşul Novgorod

Ocrotirea Sfântului

Nu departe de satul nostru se află satul Nikolskoe, cu Biserica Sfântul Nicolae. În ea se slujeşte şi astăzi – este mare, frumoasă şi plină de har, deşi a fost construită cu mulţi ani în urmă. Bătrânii spun că în vremurile grele, când se dărâmau bisericile, un om a vrut să dea jos crucea de pe biserica satului. A urcat până la turlă, dar acolo stătea un bătrân. ***„De ce ai urcat?"***, l-a întrebat el. Omul şi-a dat seama că acesta era Sfântul Nicolae şi, speriat, a coborât. De biserică nimeni nu s-a mai atins.

Tatiana Avdeeva,
satul Bobiakova, regiunea Voronej

Învăţătura duhovnicească

În anul 1993 terminam clasa a IX-a şi trebuia să susţin examen la biologie. Învăţam atât de mult, încât am făcut o criză de nervi: am strigat la mama şi am ieşit din casă. Ca unul ce şi-a pierdut minţile, mă grăbeam să ies din oraş. În jurul meu era doar pădure, iar eu continuam să merg mai departe, neconştientizând ce fac. Tot în acelaşi moment, mama se ruga cu lacrimi fierbinţi lui Dumnezeu şi Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni – ajutătorul călătorilor şi ocrotitorul rătăciţilor şi al celor aflaţi în primejdie. În momentul când a rostit rugăciunea, o putere nevăzută m-a oprit. Ceaţa s-a risipit din faţa ochilor mei. M-am îngrozit de ceea ce am făcut şi îmi părea foarte rău. Pe drumul pustiu mi-a ieşit un motociclist, care m-a dus până acasă. După aceea, mult timp îi ceream iertare mamei pentru fapta mea.

Serghie,
Oraşul Mirnâi

Barca minunată

În anii ’30, când bisericile erau distruse, iar clericii arestaţi, în satul Borisovka locuia un preot, Nicolae. Într-o după-amiază el mătura prin curte. Purta o pălărie cu boruri mari şi un halat. Deodată de el s-au apropiat nişte oameni şi l-au întrebat:

- Părintele este acasă?

Părintele a înţeles că nu este voia lui Dumnezeu să se lase prins de aceşti oameni, dacă nu l-au cunoscut. A ridicat mâna şi le-a arătat direcţia, spunându-le că părintele a plecat în partea aceea, iar el a fugit în cealaltă. Râul era destul de lat. Nu era nici pod, nici vad, iar să-l treci înot era imposibil: se apropia seara şi se lăsa frigul. Dar a observat o bărcuţă cu un pescar. L-a chemat încet, făcându-i semn că ar vrea să treacă pe malul celălalt pe la mijlocul râului.

Pescarul l-a întrebat: ***- Cine eşti?***

„Iată că a venit şi timpul încercării mele, s-a gândit părintele. Dacă nu voi spune adevărul, ce fel de creştin sunt eu? Iar dacă îl voi spune, mă va îneca.”

Erau timpuri când oricine avea „dreptul” să-şi bată joc de oamenii credincioşi, însă păstorul adevărat al turmei lui Hristos nu a ezitat. S-a lăsat în voia lui Dumnezeu, l-a chemat în ajutor pe Sfântul Nicolae şi a spus:

- Sunt preot.

- ***Iar eu sunt Sfântul Nicolae***, i-a răspuns omul din barcă şi s-a făcut nevăzut, iar părintele Nicolae s-a pomenit pe malul celălalt al râului.

Monahia Măria,
Oraşul Helsinki

Cei ce au necinstit Biserica

În 1993, paroh al bisericii ortodoxe Hristos Mântuitorul din Toronto (Canada) a devenit protoiereul Nikolai Boldârev. Numele preotului care slujea alături de el era Nikolai, şi la fel şi al mireanului care slujea în altarul acestei biserici. Enoriaşii s-au înţeles între ei să-l numească pe paroh Nicolae „cel mare”, iar pe preotul care slujea alături de el – părintele Nicolae „cel mic”, el fiind mic şi de statură.

Dimineaţa, în ziua prăznuirii Sfântului Proroc Ilie, părintele Nicolae „cel mic” a deschis uşile bisericii cu cheia, s-a rugat şi, după rânduială, a intrat în altar ca să se pregătească pentru Sfânta Liturghie. Era luni, iar în ajun părintele ieşise ultimul din biserică. Imaginaţă-vă mirarea lui, când a văzut pe jertfelnic icoana Sfântului Nicolae cu părticele din moaştele lui, icoană care nu fusese înainte în biserică. Ea stătea în mijlocul mesei, iar obiectele sfinte erau puţin mutate spre marginile ei.

Părintele Nicolae a căzut pe gânduri. Între timp, citeţul aştepta răspuns, însă în locul răspunsului, a apărut părintele Nicolae cu icoana în mâini pentru a-şi împărtăşi emoţiile. Citeţul şi cântăreţul au sărutat icoana, iar părintele Nicolae a aşezat-o pe analog, alături de cea praznicală.

Deoarece sărbătoarea era în timpul săptămânii, biserica era aproape pustie, iar parohul era plecat. Aşa că vestea despre minune nu a reuşit să se răspândească. În schimb, întorşi acasă de la biserică, toţi cu emoţie discutau despre acest eveniment, mai ales că majoritatea martorilor locuiau în acelaşi bloc. Părintele Nicolae a spus printre altele că icoanele apar deseori oamenilor ca semn pentru evenimentele ce vor urma, pentru că mulţi să se întărească în credinţă şi să capete nădejde în ajutorul dumnezeiesc, în mijlocirea Maicii Domnului şi a sfinţilor.

Când parohul s-a întors din călătorie, părintele Nicolae i-a povestit despre apariţia minunată a icoanei. Parohul a fost foarte mirat şi a spus că icoana a dispărut din biserică fără urmă cu câţiva ani în urmă, iar înainte de aceasta o femeie încercase s-o restaureze, însă culorile „curgeau” mereu, ca, brusc, într-o clipă, toate asperităţile şi trăsăturile pierdute să apară de la sine. Icoana a reapărut în biserică complet renovată. Preotul paroh a anunţat poporul despre apariţia icoanei şi a explicat evenimentul ca o purtare de grijă a sfântului faţă de noi.

Despre cele întâmplate a fost anunţat episcopul Serafim al Canadei. Drept răspuns, el a întărit afirmaţia că America de Nord se află în grija deosebită a sfântului, care în ultimul timp, prin multe minuni, îşi arată grija pentru locuitorii ei ortodocşi. Vlădica a binecuvântat ca în fiecare joi seara să se facă o slujbă cu acatistul sfântului.

Cel mai mult m-a uimit însă faptul că evenimentul a trecut neobservat pe lângă cea mai mare parte a enoriaşilor, ca soarele prin faţa unui orb. Nimeni nu venea la acatist. Chiar şi cântăreţii care erau în acest timp la repetiţie, într-o încăpere alăturată, n-au pregetat cel puţin să intre şi să sărute icoana făcătoare de minuni, însă nici ispitele nu s-au lăsat mult timp aşteptate.

Într-o zi, în urma unor clevetiri, a fost alungat părintele Nicolae „cel mic” din biserică. Nici mijlocirea parohului, nici lacrimile celor apropiaţi nu au putut să înmoaie inimile împietrite ale enoriaşilor. Nici până în prezent nu pot găsi un motiv raţional al acestor uneltiri.

Tatiana Volhonskaia,
oraşul Tubingen, Germania

Iconiţa

Fierăria în care lucra tatăl meu se afla la depărtare de vreo sută de stânjeni [aprox. 210 metri] de vechea bisericuţă de lemn. Preotul şi fierarul se cunoşteau bine, fiind buni prieteni. Clopotele de la biserică fuseseră date jos, însă slujba continua să se ţină chiar şi în anii vitregi de dinainte de război. În raion, cu scoaterea clopotelor se ocupa o brigadă specială. În popor aceşti oameni erau numiţi „şabaşnici”.

În 1934, „şabaşnicii” au apărut şi în satul nostru şi au dezafectat trei clopote. Bineînţeles, credincioşii erau nemulţumiţi, dar ce era de făcut: conducerea raională era mai puternică. Iar a chema enoriaşii la slujbă, mai ales de sărbători mari, era necesar. Satul era mare şi nu reuşea să treacă pe la toţi. Atunci şi-a amintit de prietenul său, fierarul. A venit la el şi i-a spus: „Afanasievici, scoate-mă din încurcătură! Toată nădejdea e la tine.”

În locul clopotului se putea agăţa o bucată de şină sau un vechi brăzdar de la plug şi să baţi în el, însă nici unuia nu le-a fost pe plac această idee. Atunci fierarul a propus să făurească un tun, să-l aşeze în clopotniţă şi de fiecare dată înainte de începerea slujbelor să se tragă de trei ori. Părintelui i-a plăcut foarte mult ideea şi ei au căzut de acord.

Fiind în tinereţe fierar în cadrul armatei, meşterul ştia cu ce să înceapă. A adus o ţeavă de fontă de grosimea unei mâini, la un capăt a turnat plumb, a potrivit suportul de lemn cu juguri de fier şi a făcut o gaură pentru aprindere: tunul era gata. L-au urcat în clopotniţă şi au tras din el de probă de două ori.

Drept mulţumire pentru lucrare, părintele a vrut să-i cinstească pe fierar şi ciocănar, însă aceştia au refuzat, spunând că pentru lucrul plăcut lui Dumnezeu nu cer plată. Atunci părintele Alexie a scos din săculeţul de la piept iconiţa Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni şi tămâie, a agăţat-o la pieptul prietenului şi i-a poruncit: „Afanasievici, când va trebui să pleci într-un loc unde viaţa îţi va fi ameninţată, s-o iei cu tine. Ea este sfinţită şi te va păzi de necazuri."

Nu cu mult timp după această întâmplare, preotul Alexie a fost arestat, iar iconiţa a fost păstrată de tatăl meu ca o amintire de la un om bun şi inimos.

Apoi a început războiul. După vârstă, tata nu trebuia să ajungă pe front, însă a fost luat într-o unitate necombatantă, lângă Murom, unde în acea vreme se pregătea linia de apărare: se săpau şanţuri antitanc şi se înălţau stâlpi şi obstacole de protecţie. Toate uneltele cu care lucrau miile de oameni paşnici mobilizaţi trebuiau reparate şi reglate zilnic. Fierăria de campanie la care a fost trimis tata fumega zile întregi. Avioanele de recunoaştere nemţeşti reperau astfel de obiective şi îndreptau asupra lor avioane de bombardament. Aglomeraţia permanentă de oameni şi tehnică din jurul fierăriei o demascase şi exista pericolul de a fi atacată.

Mama, conducându-l pe tata la război, îi şoptise să nu uite să se roage. Îi cususe în cămaşă Simbolul Credinţei, scris de mână. Apoi îşi amintise şi de iconiţa cu tămâie: o prinsese de pieptul tatei, îl însemnase cu semnul crucii şi adăugase: „Păstrează-o şi sfântul te va ocroti". Iconiţa din bronz, un pic mai mare decât o cutie de chibrituri, îi aminte întotdeauna tatei că Sfântul Nicolae este aproape şi că în clipa cea grea, fatală, el îi va veni în ajutor.
„Doamne miluieşte! Sfinte Părinte Nicolae, ajută-mă!", repeta tata când alergau spre adăpost, ca să se salveze de bombardament. Pământul fierbea de explozii. Toţi s-au adăpostit, doar tata s-a oprit pentru o clipă, să vadă dacă fierăria era întreagă.

Suflul exploziei l-a aruncat la pământ, ca şi cum un ciocan greu l-ar fi lovit la piept. S-a trezit apoi într-un bordei sanitar improvizat. Un felcer între două vârste l-a examinat şi a dat uluit din cap: „Ei, fierarule, se pare că te-ai născut sub o stea norocoasă!" I-a arătat o bucăţică de fier de mărimea unui degetar. „Ţi s-a oprit la piept, dar în corp nu a putut pătrunde: iconiţa din bronz a împiedicat-o. Altfel, ţi se făcea parastas şi toţi cei şase copii ai tăi rămâneau fără tată."

„Oare cu adevărat e minunea Sfântului Nicolae şi a îngerului păzitor? S-a întrebat tata. Cu adevărat iconiţa să fi „luat" moartea mea asupra sa?" I-au răsărit în minte preotul Alexie cu sfatul său, soţia care îl conducea la drum… „Cu adevărat mare este Dumnezeu!" s-a încredinţat tata.

Această iconiţă se păstrează până azi în familia noastră şi se transmite din generaţie în generaţie, ca o relicvă sfântă.

Alexei Neliubin,
Oraşul Nijni Novgorod

Ajutor la învăţătură

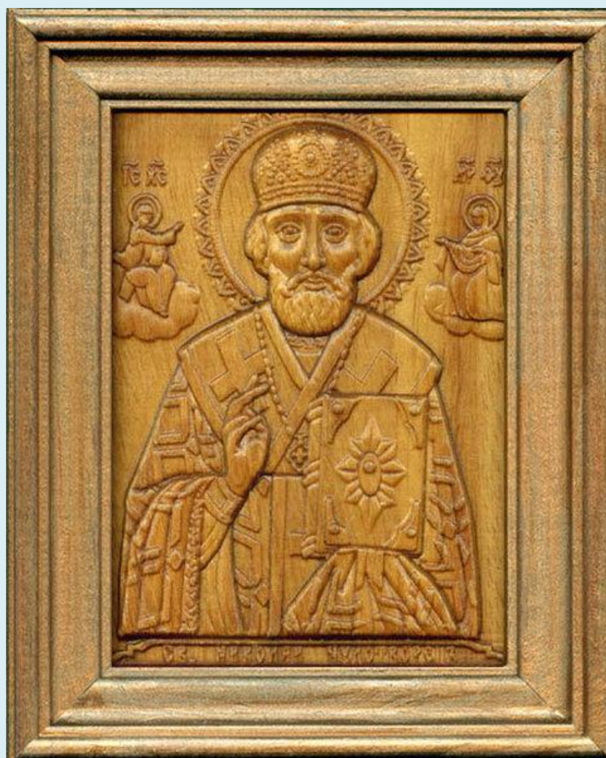

Când lucram la biserică doream foarte mult să învăţ slavona bisericească, însă nicidecum nu reuşeam. În biserica noastră se păstra o icoană mare şi veche a Sfântului Nicolae. După sfatul unei enoriaşe, m-am rugat în faţa acestei icoane Sfântului Nicolae Făcătorul de Minuni să mă ajute la învăţătură.

Peste puţin timp am avut o vedenie. Se făcea că mă aflu într-un paraclis. Pe un perete am văzut icoana Sfântului Nicolae, mai erau şi alte icoane. În mijlocul paraclisului, pe un analog, era o carte veche, ce semăna a fi o Biblie Slavonă. Era foarte frumoasă: îmbrăcată în argint şi cu o cruce mare la mijloc. Când am deschis-o, paginile îi erau ca şi noi. Am început să citesc din ea, ca şi când ştiam slavona bisericească din fragedă copilărie. De atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Sfântului Nicolae, citesc cursiv din această limbă.

Fotinia, regiunea Kirov

Împuşcă-mă, oricum n-o voi arunca

Sfântul iubit al poporului rus

În anul 1918, în timpul revoluţiei bolşevice, Moscova a fost zguduită de semnul care a fost dat de icoana Sfântului Nicolae. Una din icoanele sfântului care se afla pe zidul Kremlinului a fost acoperită cu o bucată de stofă roşie. Şi iată că, în văzul a miilor de oameni adunaţi în Piaţa Roşie, această stofă, care ascundea chipul sfântului, s-a rupt. Bucăţi de materie cădeau pe pământ şi astfel chipul Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni a apărut din nou în faţa oamenilor. Atunci, această minune a fost tălmăcită ca un semn de apropiată izbăvire de „acoperământul roşu" care se lăsase peste Kremlin şi Sfânta Rusie.

Mai târziu, pe parcursul celui de Al Doilea Război Mondial, organele locale evacuau populaţia din zonele din apropierea frontului. O bătrânică ţinea în mână o boccea.

Comisarul a întrebat-o: - Ce ai acolo?

- Icoana Sfântului Nicolae, a răspuns bătrânica.

- Arunc-o, i-a poruncit comisarul.

- Nu, nu o voi arunca.

Comisarul a scos pistolul, l-a îndreptat asupra bătrânei şi i-a poruncit:

- Dacă acum n-o arunci, te împuşc.

- Împuşcă-mă, oricum n-o voi arunca. Această icoană m-a păzit toată viaţa, a fost răspunsul.

În aceeaşi clipă deasupra capului comisarului a explodat un obuz nemţesc, care l-a rupt în bucăţi. De frică, bătrânica n-a reuşit decât să se aşeze, continuând să ţină în mâini icoana dragă.

Cu puţin timp înainte ca războiul să se dezlănţuie, am văzut în Belgrad, în mânăstirea de maici Vvedenski, ce se află în pe Topciderski Brno, pe analog, o icoană mare a Sfântului Nicolae, care s-a reînnoit în chip minunat, transformându-se dintr-o icoană veche şi înnegrită într-una nouă, cu culori vii, ce au căpătat prospeţime şi puritate.

Împreună cu toţi mucenicii, care au primit moartea din mâna necredincioşilor pentru adevărul dumnezeiesc, peste tot unde este proslăvit, Sfântul Nicolae parcă ne-ar vorbi cu cuvintele Sfântului Apostol Pavel: Să-mi fiţi mie următori, precum şi eu lui Hristos (1 Cor 4;16).

Arhiepiscop Nikon

Ajutătorul călătorilor

Oriunde am fi plecat, eu şi soţul, întotdeauna comandam o molifă către Sfântul Nicolae, cunoscând grija cu care îi ocroteşte pe călători. De fiecare dată noi, păcătoşii, i-am simţit ajutorul, însă aş dori să povestesc acum ce ni s-a întâmplat nouă.

Acum trei ani, mama mea împlinea şaizeci de ani şi, pentru a o felicita, trebuia să mergem la Moscova. Ne-am înţeles la timp la telefon şi am luat bilete dus-întors. Acolo eram aşteptaţi ca cei mai dragi oaspeţi.

Am plecat de acasă mai devreme, căci eram încărcaţi cu o mulţime de bagaje cu dulciuri şi cadouri. Am hotărât să mergem cu troleibuzul, care ne ducea direct la gară, însă a trebuit să aşteptăm mult timp în staţie până a venit. Când am ajuns la gară, până la plecarea trenului nu mai rămăseseră decât cinci minute. Cine a fost într-o asemenea situaţie îmi înţelege foarte bine starea.

În disperare, m-am rugat în gând: „Sfinte Părinte Nicolae, ajută-ne!” Şi atunci s-a întâmplat ceva de necrezut. Nu ştiu de unde am avut putere, însă ştiu că am înfăşcat o parte din bagaje şi m-am repezit să intru în gară; soţul, cu celelalte bagaje, alerga în urma mea. Când am ajuns pe peron, ceasul gării arăta că trenul a

pornit din gară. Însă de sus se vedea clar că trenurile de pe toate cele patru linii stăteau pe loc. Nu-mi explic cum eu, fricoasă şi precaută din fire, am coborât scările de parcă aveam aripi. Picioarele m-au condus singure exact la trenul nostru. Am sărit în primul vagon pe care l-am nimerit, şi trenul a pornit încet. Soţul, cu restul bagajelor, rămăsese pe peron. Mi-am dat seama de aceasta abia când am văzut două mâini care l-au înhăţat şi l-au urcat în vagon.

Când am ajuns la locurile noastre, trenul deja luase viteză. Din ochi îmi şiroiau lacrimi. De bucurie şi de mulţumire pentru mila lui Dumnezeu, arătată nouă prin mijlocirea Sfântului Nicolae.

Irina Haliuhova,
Oraşul Krasnodar

Ajutătorul preoţilor

Aş vrea să povestesc câteva întâmplări despre ajutorul minunat al Sfântului Nicolae al Mirei Lichiei. Acestea mi-au fost istorisite de către un preot, de la care am primit un medalion cu chipul Sfântului Nicolae. Din păcate, nu i-am aflat numele. Ştiu doar că este din Petergrof. El mi-a povestit: Sfântul Nicolae, mare şi grabnic ajutător al tuturor creştinilor, este pe bună dreptate numit Făcător de minuni. Cunosc multe cazuri ale ajutorului său; m-a ajutat şi pe mine păcătosul.

Odată, în timpul celui de-al doilea război mondial, m-am pomenit într-un loc pustiu împreună cu încă doi bărbaţi necunoscuţi. La un moment dat, ei s-au retras într-o parte şi au început să se sfătuiască. M-a cuprins neliniştea; din comportarea lor am simţit primejdie. În acea clipă m-am rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de Minuni: „Părinte Nicolae ajută-mă! Viaţa mea este ameninţată de o primejdie: aceştia doi au pus la cale împotriva mea”. Şi deodată, la o depărtare de douăzeci-treizeci de metri, a apărut un bătrânel, îmbrăcat în alb. Ei l-au zărit şi cu cuvintele: „Să mergem, nu avem ce căuta aici”, au plecat.

Iată încă o întâmplare de acum câţiva ani. Veneam cu trenul electric din Petergof pentru un botez. Trebuia să cobor la staţia „Aeroport”. Şi iată, în momentul când trenul se apropia de peron, eu am întins mâna după geanta în care se aflau toate

cele trebuincioase pentru Taină. Însă aceasta dispăruse. Se pare că o uitasem pe banca din staţia Petergof. Ce vrei, memorie bătrânească!… Am fost nevoit să mă reîntorc. M-am adresat cu o rugăciune Sfântului Nicolae, ca să păstreze geanta neatinsă şi în acelaşi loc. Când am coborât la staţia „Noul Petergof”, geanta mea se afla neatinsă pe aceeaşi bancă.

Valentina

Repararea nedreptăţii

În ziua de 23 decembrie 1908 s-a stins din viaţă vestitul jurist moscovit F.N. Plevako. Într-o istorioară din tinereţea sa, acest om credincios, de o înaltă cultură, relatează cum Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, mare milostiv, „i-a pus nota 5 la examen”[1].

„Învăţam la Universitatea din Moscova, la Facultatea de Drept. Mama nu avea mijloace ca să mă întreţină, de aceea făceam rost de bani dând meditaţii. Într-o iarnă s-a întâmplat să locuiesc în Berlin, în familia unui elev, şi atunci am audiat cursurile unui renumit profesor de drept roman.

Întorcându-mă la Moscova, m-am prezentat la examen, pregătindu-mă, bineînţeles, să răspund conform cursurilor celebrului profesor berlinez. Pe atunci, la universitatea noastră, dreptul roman era predat de către un rus înflăcărat – Nikita Ivanovici Krâlov.

M-a chemat şi mi-a cerut să trag un bilet. Am tras. Am răspuns bine, după părerea mea. Insă – o, Doamne! – profesorul îmi pune nota 1!… N-am îndrăznit să-i spun nimic, căci nici nu înţelegeam prea bine ce se întâmplase, iar protestele, precum

cele din zilele noastre, nu erau la modă pe atunci. Am venit acasă şi nu am spus nimănui nimic. Dimineaţă, mama mă întreabă:

- Fedea, de ce nu te duci la examen?

- Astăzi nu am nici un examen, răspund.

Îmi era milă să o întristez pe bătrână, dându-i trista veste că deja am picat la materia cea mai importantă din facultate. Se însera. Ea îmi aminti iarăşi de examen.

- Mâine, mamă, i-am răspuns mecanic, numai ca să scap cumva de insistenţele ei.

A venit şi dimineaţa. Mă plimb prin casă fluierând şi gândesc: «Poate bătrânica mea a uitat de examen…» însă ea începe din nou:

- Oare nu e timpul să pleci la Universitate?

- Examenul e seara, îi răspund. Iată însă că s-a făcut şi seară.

- E timpul, Fedea, hai, du-te! îmi aminteşte ea.

- Uite că plec, mamă, spun şi încep să mă îmbrac.

- Te conduc până la Universitate, zice ea.

Nu am de ales: plec cu ea. Pe atunci locuiam pe strada Ostojenko. Trecem pe lângă Catedrala Hristos Mântuitorul. Mama îmi spune:

- Să intrăm, Fedea, în Paraclisul Sfântului Nicolae: el te va ajuta.

Intru şi în paraclis, care se află pe malul celălalt al râului Moscova, lângă podul Kamennâi 5. Mama a intrat, a luat o lumânare şi a început să se roage în genunchi. Şi în acel moment mi-a fost atât de milă de bătrânica mea, de faptul că o mint!

Şi m-am adresat în gând către cuviosul lui Dumnezeu Nicolae: «Părinte, plăcutule lui Dumnezeu! Sincer să fiu, n-aş vrea s-o mint, dar mi-e milă de ea, căci ştiu că mult se va întrista dacă va afla adevărul! Linişteşte-o, plăcutule al lui Dumnezeu, aşa cum ştii tu!»

După ce s-a rugat, mama îmi spune: - Ei, acum e timpul să mergem, fiule!

Am ajuns la Universitate. Mama mă îndeamnă: - Tu, Fedea, du-te, iar eu te voi aştepta uite aici, lângă statuia lui Lomonosov.

Ce să fac? Trebuie să intru în clădirea Universităţii. Mă gândeam: «Voi intra în sală. Cel puţin voi asculta cum răspund colegii». Când am intrat în sală, soarele care asfinţea m-a învăluit în razele sale.

Deodată, aud vocea puternică a lui Nikita Ivanovici, care mă strigă pe nume: - Plevako!

M-am apropiat de catedră. - Toată noaptea nu m-ai lăsat să dorm! Şi profesorul mi-a adresat un cuvânt nu prea plăcut.

- Ei, vrei să răspunzi?

Îi spun că mai bine decât ieri nu pot răspunde, deoarece m-am pregătit conform cursurilor profesorului.

- A, ai vrut să te lauzi că ştii nemţeşte, că-i citeşti în original pe profesorii germani! Iar pe cursurile profesorului tău rus nici nu ai vrut să te uiţi! I-am explicat de ce nu am învăţat la cursurile lui, căci credeam că aş putea să răspund şi urmând cursurile nemţeşti.

- Trebuia să-mi spui de la început. De unde să ştiu eu unde ai fost tu astă-iarnă? mi-a spus profesorul cu bunăvoinţă şi mi-a cerut să mai trag un bilet.

Am tras, am răspuns excelent şi profesorul mi-a pus nota 5 în loc de 1! În aşa fel Sfântul Nicolae mi-a pus nota 5, a încheiat juristul.”

Episcopul Nikon
(Rojdestvenski)

[1] În învăţământul rusesc, sistemul de notare este de la 1 la 5; nota 5 fiind echivalentă notelor 9 şi 10 (nota trad.)..

Ocrotitorul ceresc

Am rămas fără serviciu. Producţia uzinei unde am lucrat aproape 16 ani s-a oprit. Câştigam bani prin diverse locuri, cum şi unde puteam, iar ca să mă angajez în specializarea mea nu era nici o nădejde, mai ales că mă apropiam de 50 de ani. Situaţia în familie era critică. Părintele de la biserică, aflând de situaţia mea, m-a sfătuit să mă rog Sfântului Nicolae şi să-i citesc în fiecare zi acatistul. I-am urmat sfatul.

Peste câteva zile am fost anunţat că eram aşteptat să fiu angajat conform specializării mele. Interesant este faptul că la întreprinderea unde am început să lucrez era ordinul ca să nu fie angajaţi oameni „de pe stradă” şi, când îmi semna cererea, şeful mă tot întreba cine este patronul meu.

De această minune m-am învrednicit eu, nevrednicul, din partea Sfântului Nicolae.

Alexei Popov, oraşul Volgograd

Din cartea „Noi minuni ale Sfântului Nicolae”
Editura Cartea Ortodoxă, Bucureşti, 2004